

Khó Thoát Khỏi Lòng Bàn Tay

Contents

Khó Thoát Khỏi Lòng Bàn Tay	1
1. Chương 1: Thuyền Hải Tặc	1
2. Chương 2: Xe Vượt Núi	4
3. Chương 3: Phòng Phát Thanh	7
4. Chương 4: Giam Cầm	10
5. Chương 5: Phục Tù	13
6. Chương 6: Phòng Họp	16
7. Chương 7: Phòng Bi-da	19
8. Chương 8: Xe Đạp Bị Cải Tạo	21
9. Chương 9: Xe Cáp	24

Khó Thoát Khỏi Lòng Bàn Tay

Giới thiệu

Edit: LunaThể loại: Hiện đại / cuộc sống đô thị / cường công nhược thụ / dưỡng thànhChữ mấu chốt: Phó Khắc | Nghê Diệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-thoat-khoi-long-ban-tay>

1. Chương 1: Thuyền Hải Tặc

Trong khu vui chơi khắp nơi đều là tiếng cười vui sướng, đây đối với Nghê Diệp vừa mới thất tình mà nói đơn giản là loại giày vò sống không bằng chết. Trốn trong nhà không ra khỏi cửa suốt hai tuần lễ, cuối cùng bị thằng bạn lôi ra “đổi gió”.

“Này! Đây này là nơi chỉ con nít mới đến mà.” Nghê Diệp tức giận nói.

“Ai nói, ” Thằng bạn chỉ chỉ người lớn xung quanh đi tới đi lui, “Bọn họ cũng không phải con nít.”

Thế nhưng... Bọn họ là người yêu a.Bất quá tới cũng đã tới rồi, với tác phong tốt đẹp không lãng phí, Nghê Diệp bắt đầu tự tìm trò mình muốn chơi. Ngũ quan tuần mỹ Nghê Diệp rất nhanh liền thu hút rất nhiều ánh nhìn chăm chú, mấy trò nhẹ nhàng biên độ nhỏ kia lại là vì từng đôi từng đôi tình nhân chen chen chúc chúc. Nhìn lướt qua toàn trường, phát hiện có mấy trò, ở cửa người xếp hàng tương đối giảm rất nhiều.

Nghê Diệp chỉ vào thuyền hải tặc cách đó gần nhất, “Mày có muốn chơi cái kia không?”

Thằng bạn trời sinh là người nhát gan, liền vội vàng lắc đầu, “Không đi, chính mày tự đi chơi đi, cùng lắm thì vài giờ sau chúng ta ở chỗ này tập hợp.”

“Được.” Đề nghị không tệ, Nghê Diệp gật đầu đáp ứng.

Hai người tách nhau xong, Nghê Diệp đi tới chỗ bán vé của thuyền hải tặc xếp hàng. Khí trời không tính là nóng, nhưng ở trong tình trạng xô lấn chen chúc khiến người ta càng ngày càng bức bối. Nghê Diệp cúi đầu chơi điện thoại di động, không có việc gì chờ đoàn người tiến về phía trước.

Đột nhiên cái mông bị một bàn tay xoa bóp một cái, Nghê Diệp lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn lại phát hiện phía sau là một nam nhân đang nghe điện thoại, đồng thời ánh mắt của hắn nhìn sang chỗ khác, dáng vẻ cũng không giống như là người dung tục. Phía sau nam nhân là một đôi tình nhân cãi nhau ầm ĩ, càng không thể nào đưa tay lên sờ mông mình. Nghê Diệp đành chịu, coi như là ảo giác của mình.

Cuối cùng đến phiên chính mình, Nghê Diệp mua vé, hưng phấn mà lên thuyền hải tặc thật to. Bởi vì thích kích thích, Nghê Diệp chọn vị trí cuối cùng. Thuyền hải tặc lúc lắc qua lại vì cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể dựa vào cảm quan cảm nhận nỗi sợ hãi bị hắt ra lại không thể làm gì.

Mới ngồi xong, liền phát hiện nam nhân ban nãy xếp phía sau tới bên người. Vừa muốn quan sát, nam nhân liền xoay người ngồi xuống. Người nam nhân này đến khu vui chơi chơi đùa còn mặc áo sơ mi, không biết có phải vừa tan tắm rồi đi hẹn hò không.

“Cái kia...” Nam nhân chủ động cùng Nghê Diệp mở lời, “Tôi kỳ thực có chút sợ, cho nên chờ chút nữa có thể cho tôi mượn tay cầm chút không?”

“A?” Nghê Diệp kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép đáp lại, “Xin lỗi, tôi không thích...”

“Xin cậu đấy, tôi đang cùng bạn đánh cược, nếu như không thành công ngồi thuyền hải tặc một lần, tôi liền thua, ” nam nhân nhìn Nghê Diệp cầu khẩn nói, “Tiền đặt cược rất lớn.”

“... Được rồi.” Nghê Diệp mềm lòng.

Không lâu sau, thanh an toàn được thả xuống, tay của người đàn ông kia quả nhiên nắm chặt lấy tay Nghê Diệp. Mặc dù có chút là lạ, Nghê Diệp quyết định đã làm việc tốt thì làm đến cùng liền không nói chuyện. Lần thứ nhất qua lại, bên tai đều là thét chói tai, tay của người đàn ông một chút cũng không buông ra. Nghê Diệp đang hưởng thụ, hạ thân lại bị người chạm một cái, công minh chính là tại cái vị trí làm người khác cảm thấy thẹn.

Nghê Diệp nhìn đầu sỏ gây nên bên người, vừa muốn mắng ra miệng, liền phát hiện nam nhân rất kinh hoảng.

“Xin lỗi, ” nam nhân ghé đầu vào giải thích, “Tôi không phải cố ý.”

Đúng lúc một chấn động lớn kéo tới, tay của đàn ông lại trực tiếp nắm lấy phân thân của Nghê Diệp, cái gì đó vốn mềm nhũn, bị hai tầng kích thích mà cứng rắn.

“Ân!” Nghê Diệp kêu đau một tiếng, thuyền hải tặc lại chịu một sóng lớn, tay của nam nhân buông lỏng một chút. Nghê Diệp kẹp chặt hai chân của mình không để cho nam nhân có cơ hội lợi dụng, lại không nghĩ rằng nam nhân hành động nhanh hơn lại một lần nữa hung hăng bóp.

“Anh buông tay...” Nghê Diệp rất muốn đá văng nam nhân ra, thế nhưng bản thân lại đã vô lực phản kháng.

“Không buông, ” thanh âm của nam nhân tỉnh táo truyền đến, căn bản không có chút cảm giác mềm yếu lúc mới bắt đầu, “Cậu rõ ràng cũng rất thích.” Theo thuyền hải tặc đang đưa trước sau, dùng lực nắm bóp còn thật không giống nhau. Quần bắt đầu căng chặt, nam nhân nhìn thoáng qua Nghê Diệp đang trầm ngâm trong khoái cảm, “Cậu rất thích kích thích sao, không bằng ngày hôm nay ở trong này làm xong đi.”

Năm phút đi qua, thuyền hải tặc ngừng lại. Nhân viên quản lý để tất cả mọi người đi xuống, nam nhân nhảy xuống, không biết nói với bọn họ cái gì, chen hàng mua bốn tờ vé.

Nghê Diệp đứng lên muốn chạy trốn, lại bị nam nhân nắm chặt lấy, “Tôi mua bốn vé, ” nam nhân dùng đầu gối đỉnh hạ thể đang phấn chấn của Nghê Diệp, “Còn có hai lần, ở giữa đó sẽ không ngừng.”

“Tôi phải đi xuống.” Nghê Diệp không chịu khuất phục, vẫn là muốn tránh khỏi nam nhân.

Nam nhân đem toàn bộ sức lực ẩn giấu thi triển, đem Nghê Diệp đè ở chỗ ngồi vừa rồi, thừa dịp một nhóm du khách mới còn đang đi lên, cởi quần của Nghê Diệp.

“Buông tay!” Nghe Diệp tức giận uốn éo người, “Ồ đây nhiều người như thế! Anh muốn làm gì vậy!”

“Nghe lời một chút, ” Nam nhân không nhìn Nghe Diệp, càng cố sức đem Nghe Diệp đè ở chỗ ngồi không thể động đây, “Lập tức lại bắt đầu.” Nói xong, thanh an toàn quả nhiên hạ xuống.

Quần Nghe Diệp bị kéo đến bắp đùi, tay của người đàn ông lần này không chút trở ngại nào đặt ở hạ thể ấm áp. Thuyền hải tặc đi phía trước, trên tay liền hơi thả lỏng một chút, thuyền hải tặc quay ngược về sau, còn thịt liền bị dùng sức thô bạo vuốt ve.

Nam nhân thấy Nghe Diệp không chịu kêu thành tiếng, tăng nhanh tốc độ, “Kêu thành tiếng!”

Nghe Diệp như là đã bị đầu độc, lập tức lớn tiếng rên rỉ, trộn lẫn trong tiếng thét chói tai, càng làm cho cậu cảm thấy sỉ nhục trước nay chưa từng có. Hết lần này tới lần khác còn thịt được hầu hạ rất thoải mái, không ngừng ở trong tay của người đàn ông lớn lên, thậm chí trở nên phi thường cứng rắn. Cái miệng nhỏ không ngừng chảy ra dịch thể bán trong suốt, nhỏ trên tay của người đàn ông dính dính sền sệt mở hai ngón tay có thể kéo ra một sợi mảnh.

“A... Nhanh...” Nghe Diệp vô ý thức nói ra ý nghĩ chân thật, lại phát hiện nam nhân dùng ngón tay ngăn chặn cái miệng nhỏ.

Tiếng cười trầm thấp của nam nhân truyền tới trong tai Nghe Diệp, “Đừng nóng vội, còn có một chuyện nữa.”

Thuyền hải tặc ngừng, Nghe Diệp cầu khẩn người đi lên sẽ không thấy sắc mặt cầu hoan là hạ thể lộ ra ngoài của mình.

Lại một nhóm người lên thuyền, Nghe Diệp nghĩ không sẽ có người tới chỗ cuối cùng, tuy rằng lo lắng, cũng không tới nỗi lo lắng đề phòng. Ngay khi thuyền hải tặc lần thứ ba muốn chạy, một học sinh trung học chạy lên, “Vù vù” thổi hỗn hển ngồi ở hàng cuối cùng.

Thanh an toàn hạ xuống, học sinh trung học liền phát hiện tình huống của nam nhân và Nghe Diệp.

“Các anh!” Học sinh trung học có chút xấu hổ đỏ mặt, “Lại đang trước mặt mọi người...”

Nam nhân tiếp tục động tác vừa rồi trên tay, đối với cậu bé nói, “Hắn thể nhưng rất thích nha, nếu không sao sẽ đồng ý cũng không kêu thành tiếng.” Tay của đàn ông sờ tới trên thắt lưng, bởi vì động tác hữu hạn, chỉ có thể chạm tới phần bụng trở lên một chút, tay có vết chai nhưng cũng rất tốt thăm dò điểm nhạy cảm của Nghe Diệp.

Lúc đụng tới một điểm nào đó ở thắt lưng, Nghe Diệp cả người run lên, thân thể nhất thời mềm nhũn. Nghe Diệp biết mình chạy không khỏi, liền không phản kháng nữa coi như thể nghiệm hưởng thụ khó được. Tay của người đàn ông ở hông Nghe Diệp vuốt ve qua lại, sau khi xác định là một miếng thịt dày nào đó, dùng sức bấm một cái, đau đến mức Nghe Diệp thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Đừng hưởng thụ như vậy, ” nam nhân xấu xa lại bấm một cái, “Lúc kết thúc lại bắn đi.” Tay trở về lại với phân thân của Nghe Diệp, lần này không giống trước đó gia tốc có quy luật, lần đầu tiên thuyền hải tặc đi phía trước, nam nhân lại buông lỏng chút, mà lúc thuyền hải tặc quay ngược lại, như cũ không có tăng thêm lực, Nghe Diệp khó nhịn giật giật thân thể.

Lần thứ hai thuyền hải tặc đi phía trước nam nhân lại phát lực nắm lấy phía trước sau đồ lỗ động, giữa lúc Nghe Diệp đang hưởng thụ, nam nhân liền buông lỏng lực đạo. Nghe Diệp chờ nam nhân động nhanh hơn, lại không nghĩ rằng nam nhân vẫn luôn nhẹ nhàng xoa, cố ý không hề dùng sức,

“Cầu anh... Nhanh lên một chút...” Nghe Diệp đỏ mặt nói. Vừa lúc một tràn tiếng thét chói tai lần ất, nam nhân nhìn Nghe Diệp, ý bảo để cậu lập lại lần nữa.

Nghe Diệp khô nóng đến không muốn nhìn nữa, “Cầu anh, nhanh lên một chút giúp ta!” Trưởng đến nỗi gân xanh, mới nhìn thấy cái kia học sinh trung học si mê nhìn mình, tạm thời quên được cảm giác xấu hổ tất cả liền dừng mảnh xông vào đại não. Nam nhân phối hợp tốc độ nhanh hơn, thấy bộ dạng Nghe Diệp vừa hưởng thụ vừa kháng cự, trong lòng trạng càng hài lòng.

Hung hăng động vài cái, Nghê Diệp ở ánh mắt chăm chú của học sinh trung học càng cứng rắn đến không ra hình dạng, chợt trước mắt trắng nhợt, chỉ nghe thấy thanh âm của nam nhân không rõ ở bên tai, “Bắn đi.”

Thuyền hải tặc dừng lại, nam nhân giúp Nghê Diệp mặc quần, nửa kéo nửa lôi mang xuống. Học sinh trung học vẫn đứng phía sau bọn hắn, thấy bọn hắn đi xa trong ánh mắt vẫn là chưa thỏa mãn. Nam nhân khẽ vỗ gương mặt của Nghê Diệp một cái, “Thanh tĩnh chút đi đồ lằng lơ.”

“Anh mới là...” Vừa muốn phản bác, bỗng văng phía sau lại bị nam nhân bóp một cái, chỗ nhạy cảm cao độ trên thân thể lại một lần nữa mềm yếu dán trên thân nam nhân. Theo nam nhân đi tới băng ghế ven đường, đặt mông ngồi xuống muốn hảo hảo nghỉ ngơi một hồi. Thể lực dùng hơn phân nửa, trầm tĩnh lại Nghê Diệp dựa vào lưng ghế liền mệt rũ rời.

Nam nhân không gọi Nghê Diệp tỉnh lại, nhớ tới bộ dạng rên rỉ của cậu ở trên thuyền hải tặc, xem ra muốn chiếm làm của mình không khó lắm. Giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian còn sớm nha, một hồi nữa chơi chút gì đây. Vừa nghĩ nam nhân đi về phía cửa hàng người lớn bên ngoài khu vui chơi.

2. Chương 2: Xe Vượt Núi

Chẳng biết ở trên băng ghế ngủ bao lâu, Nghê Diệp khi tỉnh lại đầu óc mê man trầm trầm. Nam nhân thấy cậu tỉnh, đưa cho cậu một ly nước. Nghê Diệp không nghĩ nhiều, kết quả uống một ngụm lớn.

“Một lát nữa còn muốn chơi không?” Nam nhân tự nhiên hỏi.

Nghê Diệp kỳ quái người đàn ông này rốt cuộc da mặt dày bao nhiêu mới có thể sau khi làm chuyện kịch liệt như hôm nay, còn ở chỗ này chờ mình tỉnh lại, còn lấy giọng điệu như bạn bè hỏi mình.

Nam nhân thấy Nghê Diệp không trả lời, tay phóng tới trên hông của Nghê Diệp, tùy ý ôm về phía mình. Để Nghê Diệp tựa ở trên người của mình, cổ ý ghé sát vào mép tóc Nghê Diệp, “Không muốn biết tên tôi sao?”

“A?” Nghê Diệp không quá thích ứng với loại thân mật này, muốn tránh ra một chút, kết quả lại bị tay của đàn ông kéo về, “Không muốn! Tôi tại sao muốn biết tên của người ghê tởm như anh chứ!”

“Ha hã, ” nam nhân gật đầu, “Xem ra cậu còn chưa chơi đủ, đi, đến WC với tôi.” Nói xong cũng không đợi Nghê Diệp đồng ý liền đi về phía nhà vệ sinh công cộng. Nghê Diệp tránh thoát vài lần đều vô dụng, bị nam nhân kéo lôi vào buồng WC.

Nghê Diệp không tính là gầy yếu, hơn nữa một người đàn ông to cao, buồng WC có vẻ phá lệ nhỏ hẹp. Nam nhân ép Nghê Diệp trên mặt tường, hai chân kẹp chặt Nghê Diệp. Một tay đem hai tay của Nghê Diệp áp ở trên đầu, một tay lột quần Nghê Diệp. Lúc Nghê Diệp còn chưa phản ứng bao nhiêu, lấy bôi trơn vẫn luôn để ở trong túi giấy ra.

Khóe mắt liếc về động tác của nam nhân, Nghê Diệp hốt hoảng động, miệng vừa định rống to, nam nhân liền đem một cái bịt miệng (gag) lắp vào. Nghê Diệp ô ô ân ân nói không ra lời, thân thể không có sức. Nam nhân dùng một sợi dây dài trói tay của Nghê Diệp ra sau lưng, bị ép đứng trước mặt nam nhân, Nghê Diệp biết mình không động được. Nam nhân nhìn đồng hồ, “Uống thuốc rồi, xem thời gian cũng không còn nhiều lắm, hiện tại ngươi hẳn là không có sức đi.”

Uống thuốc?! Nghê Diệp cả kinh, chẳng trách lại tốt bụng mua nước cho mình uống. Bây giờ căn bản không cần nam nhân đến kiểm hãm mình, ý niệm chạy trốn gây rối ở đáy lòng Nghê Diệp cũng đã bị loại bỏ hoàn toàn. Nghĩ đến chuyện nam nhân làm với mình ở trên thuyền hải tặc, khiến vách quần ở phía trước cũng hơi nhếch cao.

Nam nhân đem dịch bôi trơn hơi lạnh chen vào hậu huyệt của Nghê Diệp, làm Nghê Diệp rên rỉ một tiếng. Ngón tay vói vào hậu huyệt hé ra hợp lại, quấy trái quấy phải, lại lấy ra một ống chích tiêm dịch súc ruột

vào trong cơ thể Nghê Diệp. Ba ống dịch súc ruột đều tiêm vào, Nghê Diệp đã bị cơn đau quặn trong bụng hành hạ đến đầu đầy mồ hôi.

Bên người liền có một bồn cầu, Nghê Diệp rất muốn ngồi lên trực tiếp bài tiết, nhưng bởi vì chân của người kia còn kẹp lấy mình, quay đầu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn nam nhân, mong nam nhân có thể thả cho cậu một con ngựa.

“Không nhịn được?” Nam nhân sờ sờ mặt Nghê Diệp.

“Ngô ngô ân!” Nghê Diệp liều mạng gật đầu.

“Vậy bây giờ muốn biết tên của tôi sao?” Nam nhân cố ý lấy tay ở trên mông Nghê Diệp vẽ vòng vòng.

“Ân ân ân!” Nghê Diệp hận không thể đem đầu gật xuống.

“Nhớ kỹ, tôi là Phó Khác.” Lấy bịt miệng trong miệng Nghê Diệp ra, “Tên của cậu là?”

“Nghê Diệp...” Nghê Diệp cảm giác mình thực sự không chịu nổi, sợ người bên ngoài nghe được cần môi không kêu thành tiếng.

Phó Khác thấy Nghê Diệp sắp đến cực hạn, đặt Nghê Diệp ở trên bồn cầu mặc cậu bài tiết, đứng ở trước mặt Nghê Diệp nhìn bộ dạng Nghê Diệp từ cực thống khổ chậm rãi biến thành vô cùng thoải mái.

Chờ tinh thần Nghê Diệp khôi phục hơn phân nửa, mới phát hiện nam nhân đang dùng một loại ánh mắt có thâm ý nhìn mình, càng không nghĩ tới mình lại đang ở trước mặt một người xa lạ bài tiết. Trên mặt không nhịn được muốn chui đất cũng không tiện, “Cái kia, anh cũng không thể được không cần nhìn tôi? Tôi muốn...” Nghê Diệp nhăn nhó nói.

“Không sao, trước xả nước đi.” Phó Khác hào phóng dè xuống nút xả nước. Bồn cầu bắn ra một dòng nước dội vào mông Nghê Diệp, một lát sau, Phó Khác lại đem Nghê Diệp bắt lại, cúi người xuống cầm giấy nghiêm túc lau lau.

Mị được trên người Nghê Diệp cũng không có biến mất, vùng da mẫn cảm hưởng thụ Phó Khác âu yếm như có như không. Đột nhiên một vật dị thường thô to tiến vào thân thể của chính mình, Nghê Diệp đau đến ngao một tiếng. Phó Khác nhân cơ hội đem bịt miệng lại nhét vào trong miệng Nghê Diệp, lần đầu tiên khai phá hậu huyệt, vô lực chống cự dị vật, Phó Khác lại dùng sức đem cả cây dương cụ giả đều thọc đi vào. Nước mắt Nghê Diệp rào rào chảy xuống, hạ thân như bị triệt để xé mở, miệng cũng không hơn chỉ có thể hừ nhẹ, nước bọt từ bên mép tràn ra.

Phó Khác đem nắp đóng xuống, thay Nghê Diệp mặc quần lót và quần vào, để Nghê Diệp ngồi trên bồn cầu. Phía dưới bởi vì bị nhét dương cụ giả, Nghê Diệp không muốn ngồi xuống, Phó Khác ở Nghê Diệp trên vai dè xuống một cái, dương cụ giả tiến vào càng sâu trong cơ thể Nghê Diệp. Phó Khác nhăn chót mở, dương cụ giả bắt đầu ở trong cơ thể Nghê Diệp trắng trợn chuyển động.

“Ân! Ngô ngô...” Nghê Diệp chịu đựng cảm giác đau đồng thời lại kèm thêm khoái cảm không thể ức chế, sắc mặt đã đỏ hồng như một người phát sốt. Lần này không đợi Nghê Diệp thỉnh cầu, Phó Khác lấy bịt miệng trong miệng Nghê Diệp ra, lấy khăn giấy ướt ra ôn nhu lau mặt cậu một chút, để cậu thoát nhìn thần thanh khí爽 mà không phải sa sút tinh thần.

Phó Khác mở cửa, “Đi thôi, chơi một lát nữa.”

Nghê Diệp thẳng người, đứng lên theo Phó Khác đi ra ngoài. Hai chân không tự chủ được run lên, rất sợ người khác phát hiện bộ dạng đói khát hiện tại của mình, khẩn trương chú ý Phó Khác đi về hướng nào.

Sắp đến chiều, du khách đã tản đi rất nhiều, Phó Khác kéo Nghê Diệp đi tới dưới trò xe vượt núi. Nghê Diệp vô ý thức nhìn hơn hai lỗ bốn vòng đường ray xe vượt núi chạy, lòng có chút tiếc nuối đã lâu không chơi qua, lần sau trở lại chơi đi.

“Muốn chơi cái này?” Phó Khác nhìn ra Nghê Diệp nhiệt tình yêu thương kích động với trò này, “Chúng ta đi mua vé.”

Bị bắt đến chỗ bán vé, Nghê Diệp nửa người dán trên thân Phó Khác, áo sơ mi của Phó Khác không hút nhiệt sờ thật lạnh, Nghê Diệp nhịn xuống xung động mới không có cả người ôm lên.

Hai người cầm vé lên xe vượt núi, Nghê Diệp lại một lần nữa ngồi xuống, cảm giác đồ vật trong cơ thể trực tiếp chống tại chóp đường ruột.

“Kích thích sao?” Phó Khác xấu xa ở bên tai Nghê Diệp thổi khí, “Chơi nó hai lần tôi liền giúp cậu.”

“Được...” Nghê Diệp không dám nhìn người bên cạnh, nhưng không biết bộ dạng ngoan ngoãn của mình khiến Phó Khác càng thêm yêu thích. Xe vượt núi bắt đầu động, Nghê Diệp nắm chặt thanh an toàn, liều mạng kêu to muốn phát tiết khao khát trên người, gió đánh vào người, Nghê Diệp tỉnh táo một ít.

Nam nhân vừa chơi vừa quan sát phản ứng của Nghê Diệp, nhìn cậu kêu to chắc là chịu đủ dần vật đi, chờ cậu chủ động cầu xin tha thứ chắc không khó lắm.

Tiếng gió thổi tiếng thét chói tai lần thứ hai tràn đầy lỗ tai Nghê Diệp, trong đầu tràn đầy tiếng nước ướt át dâm dăng trong cơ thể, dưới khuấy động rất yếu ở nội bích, Nghê Diệp càng ngày càng không thảo mãn chỉ là dương cụ giả quấy động, phía trước sưng đến đau đớn, Nghê Diệp dùng bắp đùi của mình ma sát mưu đồ có thể nhanh chóng phóng ra một chút.

Xe vượt núi ngừng, Phó Khác phát hiện Nghê Diệp mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, liếc nhìn quần phẳng của Nghê Diệp, xem ra đã sướng khoái một lần. Phó Khác thay đổi chủ ý kéo Nghê Diệp xuống dưới, đi về góc ít người trong khu vui chơi.

Thân thể nóng lên Nghê Diệp chủ động ôm thân thể lạnh lạnh của Phó Khác, “Muốn đi đâu...”

“Giúp cậu giải quyết.” Phó Khác cười cười. Đi tới một rừng cây nhỏ, đẩy Nghê Diệp ngã trên sân cỏ. Không để ý trời còn sáng còn có người có thể qua lại, lột quần Nghê Diệp xuống. Bàn tay đến giữa hai gò mông, tiến vào nhục huyết cực kỳ ẩm ướt. Ngón tay gầy gầy muốn lôi dương cụ giả bên trong ra, cơ thể Nghê Diệp đã thích ứng với dị vật kia, ngậm chặt dương cụ giả không chịu buông. Phó Khác thật vất vả mới lôi được nửa đoạn ra, còn lại rất khó lấy ra.

Đánh mông Nghê Diệp một cái, “Đồ lẳng lơ, trước buông ra.”

Trong cơ thể một trận trống rỗng, Nghê Diệp tận lực thả lỏng phía sau để Phó Khác đem đồ vật lấy ra. Nghiêng đầu nhìn dương cụ giả dính đầy dịch từ phía dưới của mình lấy ra, Nghê Diệp xấu hổ muốn khóc.

Phó Khác nhìn Nghê Diệp có chút lơ là, nhân cơ hội cởi quần nhắm ngay miệng huyết cắm vào. Có chút bất ngờ miệng huyết rất nhanh ngậm lấy côn thịt mới tới, không giống dương cụ giả, tính khí của Phó Khác nóng hổi cứng rắn, đẩy vào chỗ sâu nhất trong người Nghê Diệp. Nội bích hai bên đụng nhau, lúc quy đầu ma sát đến một điểm nào đó, Nghê Diệp rên rỉ.

“Kêu lớn tiếng như thế,” Phó Khác tiếp tục hướng phía kia thẳng tiến, “Muốn để người khác phát hiện cậu là tên đê tiện ở nơi người đến người đi bị tôi làm sao?”

“Không!” Nghê Diệp cắn cánh tay của mình, cổ họng liệ mạng nuốt tiếng rên rỉ xuống.

Phó Khác từng chút từng chút, dùng lực mạnh, Nghê Diệp lần đầu tiên bị người sáp, bên trong chặt đến không giống thường, nếu không có trước đó dùng dương cụ giả khuếch trương trong thời gian dài như vậy, Nghê Diệp nhất định sẽ chảy máu. Côn thịt bị nội bích co rút ma sát, Phó Khác nhin xuống không bắn muốn hưởng thụ thêm một hồi. Dem Nghê Diệp nằm trên sân cỏ lật người lại, nâng cao nửa thân dưới Nghê Diệp, hình tượng cao lớn tạo cho Nghê Diệp cảm giác ti tiện trước giờ chưa từng có.

Chặt chẽ kết hợp nửa thân dưới truyền đến tiếng nước xì xì, khiến Nghê Diệp không ngóc đầu lên được, Phó Khác thấy Nghê Diệp lập tức sắp tới, đem cả cây rút ra, quy đầu cọ miệng huyết.

Nghê Diệp không cam lòng nhìn Phó Khác, “Tại sao dừng lại!”

“Cầu tôi,” Phó Khác nghiêm túc nhìn Nghê Diệp, “Tôi mới sẽ tiếp tục.”

“Không...” Nghê Diệp quay đầu. Phó Khác từ bên cạnh nhổ một cây cỏ dại, đầu nhọn nhắm ngay cái miệng nhỏ trên phần thân của Nghê Diệp không ngừng quét loạn.

Nghê Diệp nhột không chịu được, liền tiến nhập trạng thái tinh trùng lên não, “Cầu anh... Cầu anh làm tôi...”

Phó Khác lúc này mới ném cây cỏ, tiếp tục nhắm ngay phía sau cắm vào, còn thịt dính thẳng tới điểm G của Nghê Diệp, làm Nghê Diệp cắn chặt cánh tay mình.

Bỗng nhiên trong cơ thể một trận ầm ập, Nghê Diệp run rẩy theo, đầu trống rỗng, nửa thân dưới mềm nhũn thở hổn hển. Phó Khác ý do vị tấn rút ra, giải thoát cánh tay Nghê Diệp từ trong miệng cậu ra ngoài.

“Sau này không nên cắn tay, ” Phó Khác nâng Nghê Diệp dậy, ôn tồn nói, “Nhìn, chảy máu.”

Nghê Diệp yên lặng mặc vào quần, không biết Phó Khác sao đột nhiên lại ôn nhu, đỏ mặt không nhìn một mảnh sân cỏ bị dèphăng, “Tôi phải về.” Nói xong lung lay đi ra phía ngoài.

Phó Khác đuổi theo, tự giác móc túi của Nghê Diệp. Ở trên si động của Nghê Diệp ẩn một dây số, “Nhớ kỹ, đây là số điện thoại của tôi.”

“Anh!” Nghê Diệp muốn đi cướp lại di động bị Phó Khác chặn, không cứng rắn nữa, “Đã biết.” Cầm lại di động, Nghê Diệp không để ý Phó Khác nhanh bước chạy ra.

Về đến nhà, Nghê Diệp liền vọt vào phòng tắm ra sức tẩy rửa thân thể, thẳng đến khi toàn thân chỉ có mùi sữa tắm, Nghê Diệp mới từ phòng tắm đi ra. Điện thoại di động kêu lên, Nghê Diệp khẩn trương xem ra số hiện trên màn hình, thấy là thằng bạn mới thở dài một hơi.

“Này, hôm nay mày tự về trước?” Trong điện thoại thằng bạn lớn tiếng oán giận.

“A, xin lỗi, bởi vì tao...” Nghê Diệp cắn răng, “Tao có việc gấp nên về nhà trước.”

“Được rồi...” Thằng bạn thở dài, “Lần sau không nên như vậy.”

“Xin lỗi lần sau sẽ không.” Nghê Diệp vội vàng xin lỗi.

Nằm ở trên giường, Nghê Diệp nhớ tới cuộc gặp kỳ lạ lúc sáng, hạ thân lại có tinh thần. Phó Khác động tác thẳng thắn lưu loát, mình sẽ không trêu chọc đến người gì đó đi. Nghê Diệp cực độ mệt mỏi không chịu đựng được đang suy tư liền thiếp đi.

Phó Khác nhìn cú điện thoại trong di động, Nghê Diệp, khó thoát bàn tay của ta.

3. Chương 3: Phòng Phát Thanh

Liên tiếp mấy ngày, Nghê Diệp đều ở trong mơ nhìn thấy cái người gọi là Phó Khác kia, mỗi lần xuất hiện đều là lấy các loại hình thức có thể là đạo cụ hành hạ mình, cuối cùng bắn trên tay của Phó Khác, khi tỉnh lại khăn giường của Nghê Diệp đều sẽ ướt một mảnh nhỏ.

Đánh răng rửa mặt xong, Nghê Diệp cách giờ làm việc chỉ còn nửa tiếng. Trong miệng ngậm một mảnh bánh mì chen lên tàu điện ngầm, nuốt đồ ăn hơi khô vào, tàu điện vừa lúc đến trạm. Đi nhanh về phía công ty, vội vàng ở mấy phút cuối cùng tới được phòng làm việc.

“Nghê Diệp, ” đồng nghiệp tốt bụng đưa qua một ly nước, che miệng nhỏ giọng nói, “Cậu biết công ty chúng ta nhảy dù xuống một vị tổng giám đốc không?”

Nghê Diệp lắc đầu, “Vây lão Lý của chúng ta đây làm thế nào đây?” Lão Lý làm Phó tổng giám đốc mấy năm, còn tưởng rằng lần này có thể có cơ hội xóa cái chữ phó kia, liếc mắt một cái lão Lý mấy ngày gần đây đều mặt mày hồng hào, hiện tại đang chán nản dờ ra trước máy tính.

“Ai biết, ” đồng nghiệp đành chịu thở dài, “Ai bảo người nhảy dù xuống có bối cảnh chi.”

“Ai.” Nghê Diệp uống xong nước, vừa định đi an ủi lão Lý vài câu, thư ký tổng giám đốc lại gọi mình vào.

Nghê Diệp gõ cửa, sau khi nhận được đồng ý mới vào cửa.

“Lại gặp mặt.” Nam nhân ngồi trên ghế của ông chủ nhếch khóe miệng cười, chính là Phó Khác. Thấy Nghê Diệp sững sốt, Phó Khác chỉ chỉ các ghế trước mặt, “Ngồi xuống đi, không cần quá câu nệ.”

“Nga.” Nghe Diệp ngồi xuống, hai tay đan chéo lại, không nòng nhiệt cười cười, “Phó tổng giám đốc hảo.”

“Ừ, ” nhấp một miếng trà, Phó Khác cầm lấy một phần tài liệu thật dày, “Phần tài liệu này cậu mang xuống chỉnh lý cho tôi, cuộc họp vào chiều ngày kia cần dùng.”

“Vâng.” Ngực thâm than, công việc lại tăng thêm, nghĩ Phó Khác không còn chuyện gì nữa, Nghe Diệp đứng lên muốn ra khỏi cửa. Vừa định cất bước, đã nhìn thấy Phó Khác dùng sức đặt chén trà trên bàn, Nghe Diệp giật mình lại không dám động.

Phó Khác vòng qua bàn làm việc, đứng trước mặt Nghe Diệp, tay nâng cằm Nghe Diệp, khiến cho Nghe Diệp ngược nhìn mình.”Thu hoạch ngoài ý muốn, cậu đã là nhân viên của tôi, như vậy, ” Phó Khác cố ý dừng lại, nhìn con người của Nghe Diệp chợt co rút lại một chút, “Sau này tôi tìm cậu, nhất định phải kêu đây đến đó.”

“Dựa vào cái gì!” Nghe Diệp cắn răng, “Cùng lắm thì tôi không làm nữa!”

“Nga?” Phó Khác bĩu môi, “Tốt lắm, muốn đi thì đi đi, trên đời không có thuốc hối hận đâu.” Lui về sau buông áp lực cho Nghe Diệp ra, nghiêm chỉnh chờ Nghe Diệp đi ra ngoài.

Nghe Diệp suy nghĩ mình bây giờ cần tiền thuê nhà, mỗi tháng còn tiền điện nước, hưởng chi mình cũng không phải một người phi thường ưu tú, bỏ công việc này sẽ rất khó sẽ tìm được việc khác có đãi ngộ thế này... Quên đi, đại trượng phu có được dẫn được. Nắm chặt nắm tay, ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích.

Phó Khác nhìn ra Nghe Diệp đã có quyết định, nắm mở nắm tay của Nghe Diệp, “Nếu đã quyết định, vậy thì ngoan ngoan nghe lời đi.”

Sau khi ra ngoài, Nghe Diệp cảm giác mình như gai ở lưng, thật vất vả chịu đựng đến khi tan làm, là người thứ nhất chạy ra khỏi phòng làm việc. Mới vừa đi tới ngã tư đầu tiên, Phó Khác gọi điện tới.

“Này?” Nghe Diệp hít sâu.

“Cậu ở dưới tòa nhà chờ tôi, cùng tôi đến trung tâm thương mại mua ít đồ.” Phó Khác nói xong liền cúp máy.

Kháo! Nghe Diệp nắm di động trong lòng thăm hỏi mười tám đại tổ tông của Phó Khác, không thể làm gì khác hơn là lại trở lại dưới tòa nhà chờ. Chừng mười phút sau, Phó Khác cuối cùng xuất hiện.

Đi tới bên người Nghe Diệp, sờ khe đùi dưới đáy quần Nghe Diệp, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp vẫn mang đến cho Nghe Diệp một trận khoái cảm khác thường. Phó Khác lôi Nghe Diệp tới nhà vệ sinh công cộng gần đó, không đợi Nghe Diệp phản kháng trực tiếp kéo quần Nghe Diệp xuống, ngón tay đơn giản khuếch trương một chút, từ trong túi móc ra một quả khiêu dẫn rung rung nhét vào.

“Ấn!” Kêu đau một tiếng, Nghe Diệp phía trước lập tức lên tinh thần. Phó Khác dùng ngón tay đâm chọc khiêu dẫn, như bị hậu huyết nuốt chửng, khiêu dẫn rất nhanh bị nuốt vào.

“Mặc quần vào đi, ” Phó Khác rời khỏi cửa, “Trước khi trời tối phải mua được đồ của tôi.”

Theo Phó Khác đi tới trung tâm thương mại, quần áo của Nghe Diệp đã ướt đẫm mồ hôi, hết lần này tới lần khác Phó Khác hình như quên mất chuyện này, chậm rãi đi ở trong trung tâm thương mại, gặp phải tiệm nhỏ cũng sẽ đi vào một lát, có lúc sẽ còn trò chuyện với ông chủ ở đó vài câu.

Sắc trời dần dần tối lại, Nghe Diệp bị rung động trong cơ thể khiến cho có chút chết lặng, vẫn siết chặt quần vẫn còn nhắc nhở mình không giải quyết chuyện này. Thấy Phó Khác còn muốn đi những tiệm khác, Nghe Diệp nhìn xuống dục vọng muốn tiết ra, chạy lên trước kéo hần.

“Cầu anh, tôi muốn...” Nghe Diệp hạ thấp tư thế, vẫn là nói không ra ý nghĩ của mình.

“Muốn gì?” Mắt Phó Khác liếc nhìn Nghe Diệp, “Đói bụng rồi?”

“Ừ... Không... Tôi muốn...” Nghe Diệp cảm thấy mấy chữ kia mắc ở trong cổ họng không ra được, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói muốn ăn cơm.

Phó Khác thấy Nghe Diệp còn đang mạnh miệng, liền kéo Nghe Diệp vào một nhà hàng gần đó. Chọn một chỗ ở giữa, xung quanh đều là người đang dùng cơm, Phó Khác hất cằm lên, bảo Nghe Diệp ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Nghê Diệp liền biết ý nghĩa sâu sắc của câu tự làm bậy không thể sống. Bởi vì bây giờ cách rất gần, Phó Khác bấm điều khiển từ xa, không ngừng chuyển đổi cấp độ rung của khiêu dẫn trong cơ thể Nghê Diệp. Lúc rung mạnh lúc rung yếu, nội bích cũng không chết lặng như trước, thậm chí so với lúc mới bắt đầu còn mẫn cảm hơn.

Nghê Diệp cầm lấy nước rót vào trong miệng, liều mạng ngăn chặn lửa nóng lan tỏa. Phó Khác thừa dịp cậu không chú ý, rời khỏi bàn ăn, lưu lại một mình Nghê Diệp ở trong đám người hưởng thụ.

Mới qua năm phút, Nghê Diệp cũng cảm giác như đã qua mấy năm, bởi vì Phó Khác không ở đó cậu cũng không dám tự ý bỏ đi, thấy di động trong tay, mới nhớ tới mình có lưu số điện thoại của Phó Khác. Run rẩy tìm số của Phó Khác cũng gọi được, nhưng mất hai phút mới gọi được.

“Phó Khác... Anh ở đâu...” Nghê Diệp hữu khí vô lực hỏi.

“Muốn tìm tôi?” Giọng Phó Khác trong điện thoại mang theo ý cười, “Nghĩ xong cậu muốn gì chưa?”

“Nghĩ xong...” Nghê Diệp hô hấp có chút bất ổn, “Anh ở đâu?”

“Ừ, vậy là tốt rồi, ” Phó Khác vừa lúc đi vào một căn phòng nhỏ trang bị đầy đủ thiết bị, “Nơi này là XXX lầu 8, tới tìm tôi đi.”

Nghê Diệp cố gắng chống đỡ tự mình đứng lên, lê bước vào thang máy, số trên màn hình nhảy nhảy cuối cùng dừng ở số 8. Hơi dựa vào tường, đi tới XXX không nghĩ nhiều liền đẩy cửa tiến vào. Quần áo trên người hơi ướt, áo sơ mi đã mở vài nút, sắc mặt phấn hồng, đầu vú mơ hồ ở mép áo lộ ra.

Thấy Nghê Diệp mê người như vậy, Phó Khác cũng không nhìn được nửa dưới căng thẳng. Trước mặt trên bục phẳng có micro, thoạt nhìn ở đây chắc là phòng phát thanh của trung tâm thương mại, Phó Khác đánh ngã Nghê Diệp, để cậu nằm ngang trước micro. Ngón tay rất nhanh cởi áo sơ mi của Nghê Diệp, nắm hặ thể phỏng lên của Nghê Diệp, Nghê Diệp thoải mái rên rỉ.

“Hừ, ” Phó Khác đặt ngón tay ở trước miệng, “Nơi này chính là phòng phát thanh.”

Nghê Diệp lúc này mới nhìn xung quanh, thiết bị nguồn điện đèn vẫn sáng, lại nhìn micro, không biết thanh âm vừa rồi có bị phát ra ngoài không.

“Tôi đã khóa trái cửa, ” Phó Khác dùng ngón tay gầy gầy quy đầu của Nghê Diệp, “Ở đây đã sớm muốn bắn đi?”

“Àn...” Rất sợ tiếng nói chuyện bị nghe được, Nghê Diệp cúi đầu nhẹ giọng đáp lại, “Nhanh chút, cầu anh, tôi không nhìn được...”

“Ngoan.” Phó Khác thấy Nghê Diệp biểu hiện ngoan ngoãn, kéo dây đem khiêu dẫn ướt nhẹp trong cơ thể Nghê Diệp rút ra. Vỗ vỗ mông Nghê Diệp, Nghê Diệp tự động mở lớn hai chân, còn hơi nâng cao mông. Miệng huyết run rẩy đang chờ Phó Khác tiến vào, Phó Khác với ba ngón tay vào, hơi mở ra có thể thấy nhan sắc đỏ tươi bên trong đỏ tươi.

“Lẳng lơ, ” Phó Khác tựa như biến thành hình tượng cao lớn ngày đó, “Ở đây đã có thể chứa không chỉ ba ngón tay, xem ra cậu về nhà mỗi ngày đều tự thỏa mãn chính mình?”

“Không có...” Nghê Diệp vùi đầu vào trong cánh tay, “Tôi mới sẽ không muốn có người tới đâm tôi.”

“Tôi đây sao?” Nói, Phó Khác đem cái thô to của mình hung hăng lấp vào, cảm nhận được nội bích của Nghê Diệp phân bố nước chậm rãi bao lấy mình, “Thích bị tôi đâm đúng không?”

“Àn... A a...” Biết mình nói sai, Nghê Diệp lắc mông chủ động nghênh hợp động tác của nam nhân, “Thích... Tôi thích...”

Phó Khác lại thả hai ngón tay đi vào, thấy hậu huyết của Nghê Diệp lại cũng không tổn sức chút nào nuốt vào, “Coi như cậu thức thời.” Ngón tay không theo tuần suất của côn thịt, tùy ý ma sát nội bích, lại đụng tới G điểm, trong cơ thể bỗng co rút lại, Phó Khác thiếu chút nữa bắn ra, rút ngón tay ra sờ đầu vú đã sưng lên từ lâu. Trên tay mang theo dịch dinh dính, toàn bộ chà lên đầu vú của Nghê Diệp, hình ảnh diễm lệ, Nghê Diệp lại không dời mắt, nhìn Phó Khác đùa bỡn thân thể của chính mình, Nghê Diệp sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Phó Khác bấm một đầu vú của Nghê Diệp, đỉnh vào điểm G của Nghê Diệp vài lần, micro bị đặt ở bên mép, Nghê Diệp ngậm chặt miệng, vẫn không ngừng được phát ra vài tiếng rên rỉ. Phó Khác nắm chặt hông của Nghê Diệp, dục vọng nín mấy ngày toàn bộ bắn vào bên trong. Hạ thân Nghê Diệp không ngừng bắn ra bạch trọc, có chút mơ hồ nhìn Phó Khác.

“Bảo bối ngoan, ” Phó Khác ôm lấy Nghê Diệp, “Tôi đưa em về nhà.”

Lúc xuống lầu, Nghê Diệp nghe được, có người ở thấp giọng thảo luận trong phòng phát thanh phát ra thanh âm kỳ quái. Phó Khác vẽ mặt đầy đứng đắn giống như hoàn toàn không biết chuyện gì, kéo Nghê Diệp lên xe.

4. Chương 4: Giam Cầm

Đèn huỳnh quang thấy trước mắt, Nghê Diệp không biết mơ thấy gì, Phó Khác thấy Nghê Diệp trên giường chợt tỉnh.

“Tỉnh?” Phó Khác phun ra một hơi khói.

Nghê Diệp vẫn chưa nhìn rõ, mơ hồ thấy một người đàn ông ngồi trên ghế sa lon cạnh giường. Vừa muốn đứng dậy phát hiện mình không nhúc nhích được, y phục trên người cũng không biết đi nơi nào, ngay cả một cái quần lót cũng không có. Nhìn tay chân của mình, không biết từ lúc nào đã bị trói chặt ở bốn góc giường.

“Phó Khác?” Nghê Diệp phi thường tức giận, giọng nói cũng thay đổi, “Anh thả tôi ra!”

“Tại sao?” Tàn thuốc lóe lên lóe lên, Phó Khác tiếp tục thông dong, “Em nên bị trói lại.”

Thử kéo vài cái, Nghê Diệp vẫn là không thể nào giãy ra, lửa giận không ngừng kéo lên, Nghê Diệp thậm chí đã quên hiện tại mình là bên bị động. Nhìn bộ dạng trong lòng đã có dự tính của Phó Khác, Nghê Diệp nhìn không được bắt đầu mắng chửi, “Phó Khác! Anh đồ tiểu nhân hèn hạ! Anh cũng chỉ biết làm loại chuyện lén lút lút lút này! *&%*&%... % *&...”

Cầm lấy ly rượu trên bàn trước người, uống cạn rượu bên trong, Phó Khác cầm tàn thuốc vừa hút xong đi về phía Nghê Diệp. Đâm xuống phía trong bắp đùi của Nghê Diệp, xoay dè tàn thuốc vài lần, xác nhận tàn thuốc thực sự dập tắt, mới đem tàn thuốc lấy ra. Theo hành động của Phó Khác, Nghê Diệp hét thảm một tiếng, mồ hôi từ cái trán chảy nhào xuống.

Lúc này Nghê Diệp không dám mắng loạn nữa, cắn răng nhìn Phó Khác ở trước giường đi tới đi lui. Hận không thể dùng ánh mắt đã thương người, cho cái tên cầm thú trước mắt thiên đao vạn quả.

Trong lòng biết Nghê Diệp đang mắng chửi mình, Phó Khác lại mang đến một ly rượu, đặt ở bên đầu Nghê Diệp. “Uống cạn nó.”

Nghê Diệp nghiêng đầu, dùng đầu lưỡi liếm ly vài cái, cả đêm không uống nước, rượu màu nâu trong ly thủy tinh trong suốt quả thực mê người. Miệng thể nào cũng không với tới miệng ly, chớ đừng nói chi tới uống cạn rượu. Nghê Diệp bị chọc tức, dùng cầm hất một cái, ly rượu kia lộn một vòng trên giường trắng, rồi rơi xuống sàn nhà.

“Tôi nói là uống cạn nó, ” một bên giường trũng xuống, Phó Khác ngồi bên người Nghê Diệp, giơ tay lên tát Nghê Diệp, “Ra giường bắn, em muốn tắm sao?”

Nghê Diệp bị đánh đờ người, nước mắt lập tức chảy ra, “Tôi uống không được a!” Oán hận chuyển đầu sang bên kia.

Phó Khác dùng tay trái kéo đầu Nghê Diệp qua, ngón tay bóp cầm Nghê Diệp, khiến cho Nghê Diệp mở miệng, tay phải đem một ly rượu khác ở đầu giường đổ vào. Nghê Diệp lắc đầu chống cự không chịu uống, Phó Khác đánh một cái vào bụng Nghê Diệp, nâng cao ly nhân lúc Nghê Diệp vô ý thức kêu đau rút hết rượu xuống, trong khoang mũi cũng có rượu, Nghê Diệp bị sặc ho khan không ngừng.

“Thế nào?” Phó Khác buông Nghê Diệp ra, ánh mắt nhìn xuống vẻ mặt không nói gì, “Không nghe lời thì bị phạt.”

Có ý định để Nghê Diệp tiêu hóa một chút tình cảnh hiện tại, Phó Khác xoay người ra khỏi phòng ngủ. Nghê Diệp nằm ở trên giường, nhìn trần nhà đờ ra. Sự việc thế nào lại biến thành như vậy, rốt cuộc là từ lúc nào khiến tên biến thái Phó Khác này coi trọng mình. Giật giật chân, sợi dây mài vào khiến mắt cá chân có chút đỏ lên.

Căn phòng ngủ này rất lớn, sô pha, bàn trà, cửa sổ sát đất, tủ quần áo sáu cửa, giường lớn, nhà vệ sinh, còn có vài mét thước vuông trống. Nghê Diệp cảm thán, người so với người tức chết người, bản thân đang thuê nhà còn ngại tiền thuê đất, tên nhà giàu này tùy tiện một phòng ngủ đã lớn gấp ba phòng ngủ của mình.

“Ot” một tiếng, bụng Nghê Diệp kêu. Thật là đói, từ chiều hôm qua vẫn chưa ăn cái gì, hiện tại đã trưa, vẫn chưa ăn gì. Được rồi, đã trưa! Nghê Diệp đột nhiên nhớ tới ngày hôm nay còn có việc phải làm, tài liệu của cuộc họp ngày mai còn chưa chỉnh lý, ngày hôm nay nếu không thể đi ra ngoài, ngày mai sẽ không giao được.

Đang nghĩ ngợi, Phó Khác cầm túi sách của Nghê Diệp vào.

“Tôi nhớ em còn có nhiệm vụ.” Phó Khác đem túi tài liệu lấy ra, “Hiện tại làm đi.” Nói rồi mở trói cho hai tay của Nghê Diệp, Nghê Diệp còn cho là mình sắp được thả, bỗng nhiên Phó Khác lại dùng còng tay khóa hai cái tay cùng một chỗ.

“Anh! Như vậy tôi làm sao viết!” Nghê Diệp nghi hoặc.

Phó Khác lấy ra một cái bàn nhỏ, mở giá dựng lên để giữa hai đùi Nghê Diệp, khe hở phía dưới vẫn lộ ra nam căn hưng phấn hự hự thực thực của Nghê Diệp. Mở túi tài liệu, nhét vào tay phải của Nghê Diệp một cây viết, “Tay để ở phía trên là có thể viết, đến phía dưới...” Phó Khác dùng chop bút nhỏ nhọn đâm đâm lỗ nhỏ trên phân thân của Nghê Diệp, “phải giúp em dựng đứng lên, nếu không em sẽ hội không chuyên tâm.”

Nghe xong lời Phó Khác nói, Nghê Diệp phía sau toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Cam chịu cầm bút lên bắt đầu viết, lúc tay trái lật tài liệu, tay phải chỉ có thể dừng lại, lúc tay phải viết tay trái lại phải dừng lại. Phó Khác từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một hộp nhỏ, lại từ trong hộp lấy ra một cái nút lọ thật nhỏ.

“Chớ lộn xộn, ” Phó Khác một tay thay Nghê Diệp vuốt ve, một tay nhét chặt nút lọ vào cái lỗ nhỏ kia.”Được rồi, hiện tại có thể bắt đầu công việc của em.” Nói xong, liền ra ngoài.

Nghê Diệp nén chịu đau đớn trên chóp đỉnh, mặt khác cảm giác bị bại lộ từ từ khiến hạ thân cậu hưng phấn. Muốn đưa tay sờ sờ một cái, lại có chút không dám. Nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, Nghê Diệp mới dám đưa hai tay xuống dưới bàn nhỏ. Thật lâu không tự an ủi, Nghê Diệp ngay cả tự chạm mình cũng có loại cảm giác xa lạ. Vừa nắn bóp, vừa nhìn động tĩnh ở cửa. Khoái cảm càng ngày càng lớn, tốc độ trên tay Nghê Diệp nhanh hơn, cửa đột nhiên mở.

Phó Khác trong miệng ngâm thuốc, tựa ở khung cửa nhìn Nghê Diệp, “Thoải mái sao?”

“Không không không...” Nghê Diệp vội vã rút tay về, động tác quá lớn lại đụng phải bàn, tập tài liệu đang mở ra, giấy bên trong rơi đầy đất.

Hừ lạnh một tiếng, Phó Khác từ phía sau rút ra một cái roi, nhắm ngay Nghê Diệp đánh tới. Ba ba vài roi xuống, trên eo Nghê Diệp đã rải rác vết đỏ. Phó Khác đến gần Nghê Diệp, mặc cậu né trái né phải, chỉ hướng nửa người dưới không nhúc nhích được mà đánh, một roi quất vào bên trong bắp đùi, roi thô ráp cọ qua tính khí mềm xuống vì sợ, đau đớn nóng bỏng kích thích Nghê Diệp. Phó Khác đổi một hướng khác, lại hướng bụng bắp chân của Nghê Diệp đánh xuống. Bắp thịt co chặt càng có thể cảm nhận được đau đớn trầy da tróc thịt. Thấy Nghê Diệp đau đến không sai biệt lắm, Phó Khác từ trong hộp lúc nãy lấy ra món đồ chơi cỡ lớn.

Nghê Diệp nhận ra được hành động của Phó Khác, muốn dùng tay che hạ thể của mình. Phó Khác chặn ngang kéo Nghê Diệp về phía mình, hai chân cậu lại nâng mông lên, trước đem khiêu dẫn bên ngoài có một lớp nhung mỏng nhét vào, không khuếch trương liền nhét dị vật vào, tràng bích trong cơ thể Nghê Diệp có

cảm giác tê liệt, nhưng mỏng khê ma sát nội bích, ma sát này so với khiêu dẫn bình thường tăng lên không biết mấy lần. Phó Khác dùng ngón tay thọt, sau khi thấy cũng đủ sâu, mới cầm lên món còn lại bên người.

“Không nên nhét vào!” Nghe Diệp nhìn cây dương cụ giả vừa đỏ vừa thô, quy đầu so với phần cây phía dưới còn lớn hơn hai vòng, đơn giản là thứ đồ chơi so với giang tặc còn kinh khủng hơn.

“Còn có thể nhét rất nhiều thứ a, ” Phó Khác không cho là đúng, cố ý dùng ngón tay động động còn sờ được nhưng mỏng, “Em xem là miệng nhỏ của em đang tự nuốt vào.” Trên tay cầm dương cụ giả đẩy vào trong, cái quy đầu cực lớn kia cắm ở lối vào. Phó Khác dùng móng tay quét qua vết tích vừa bị đánh của Nghe Diệp, “Tê” một tiếng không biết là trong cơ thể đau hay là vết thương đau, nói chung cây dương cụ giả rất cuộc tiến vào hơn phân nửa.

Khiêu dẫn ở chỗ sâu khiêu dẫn đột nhiên bị mở ra, chấn động cùng với lớp nhưng mỏng ma sát, phía trước của Nghe Diệp lập tức liền đứng lên, Phó Khác lại đem dương cụ giả nhét vào trong, cho đến khi chỉ có thể nhìn thấy phần đáy mới thôi, nhấn chốt mở của dương cụ giả, rồi nâng Nghe Diệp dậy.

“Ngồi thẳng, ” đem bàn nhỏ một lần nữa bày xong, nhét cho Nghe Diệp một cây viết, “Lần này sẽ không tái phạm nữa đi.”

Nghe Diệp nuốt tiếng rên rỉ vào, gật đầu tiếp tục công việc. Nắm chặt bút trên tay, lúc này Nghe Diệp viết một chữ cũng rất cật lực, toàn thân đều toát mồ hôi, ra giường dưới mông đã có một mảng nước đọng, từng giọt nhỏ xuống chậm rãi tích thành một mảng nhỏ. Đầu ngón tay rỉ mồ hôi khiến lúc Nghe Diệp lật tài liệu thì đều lưu lại một dấu ngón tay nhàn nhạt, hai mắt bị mồ hôi trên lông mi dính lại, tầm nhìn có chút không rõ, Nghe Diệp chặt vật dụi mắt.

Lấy ra một tờ khăn ướt để sát vào Nghe Diệp, nghe cậu nặng nề hô hấp, liền thả chậm động tác, ôn nhu giúp Nghe Diệp lau mồ hôi ở khóe mắt và thái dương.

Hưởng thụ xúc cảm lạnh lạnh, vô ý thức nói tiếng cảm ơn, mới phản ứng được phải nói “phi” mới đúng. Phó Khác lau xong, ném khăn ướt, ngồi trở lại trên ghế sa lon. Trên bàn trà đặt một quyển sách, Nghe Diệp bị cận, mơ hồ thấy một chữ “Nguyệt”. Phó Khác chăm chú xem quyển sách kia, tựa như không phải tên ác độc vừa rồi.

Nội bích bị đùa giỡn càng ngày càng mất cảm, cái quy đầu to lớn kia ở trong cơ thể Nghe Diệp đánh trái đánh phải, ở trước mắt Phó Khác cao trào cũng không phải một hai lần, nhưng là bây giờ lỗ nhỏ của mình bị nút lọ chặn lại, nam căn càng sưng muốn bắn, bị chặn lại càng đau. Khoái cảm kỳ diệu xen lẫn đau đớn khiến Nghe Diệp không thể nào tập trung tinh lực vào công việc trước mặt, liếc trộm Phó Khác, một bộ quấy rầy ta là đi tìm chết, Nghe Diệp liền không biết làm sao.

Không biết qua bao lâu, Nghe Diệp cuối cùng cũng chống đỡ ý thức mơ hồ làm xong công việc. Vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Phó Khác đi về phía mình.

“Xong rồi?” Lật lật tài liệu trước mắt Nghe Diệp, chẳng biết xem cái gì, thẳng thắn cởi giày ngồi trước mặt Nghe Diệp, cặp chân dài kia tùy ý khoát lên trên đùi Nghe Diệp, như vô ý đụng vào hạ thân căng cứng khó chịu của Nghe Diệp. Hơi nghiêng người dùng bút chỉ vào tài liệu, “Ồ đây sai, số này phân tích sai rồi...”

Lỗ tai Nghe Diệp bị giọng nói trầm thấp dễ nghe của Phó Khác bắt giữ, theo lời Phó Khác sửa chỗ sai của mình, kích động phía hạ thể càng ngày càng quá mức, bỗng nhiên Nghe Diệp tỉnh táo lại, bây giờ bị ép buộc chính là mình, saolại có loại lỗi giác cam nguyện chìm đắm.

“em có đang nghe không đây?” Tiếng nói của Phó Khác dừng lại, nhếch mi nhìn Nghe Diệp mê đại đầy mắt.

“Có...” Nghe Diệp khê động thân thể, cái mông chột căng thẳng...” Hắc... Tôi có đang nghe...” Thốt ra rên rỉ, mềm mại lắng lơ đến mức không giống mình.

“Ha hã, đồ lẳng lơ.” Phó Khác cầm hạ thân của Nghe Diệp, nhỏ nút lọ, “Bắn đi.”

Tinh dịch tích tụ vài giờ cuối cùng vào thời khắc này toàn bộ bắn ra, Nghe Diệp run rẩy thấy bạch dịch của mình làm dơ quần tây đen của Phó Khác. Vừa định ngả về sau, đầu của Nghe Diệp đã bị kéo tới.

“Liếm sạch sẽ.” Phó Khác đặt đầu Nghe Diệp trước quần của mình, nhìn đầu lưỡi phấn hồng của Nghe Diệp đuổi ra liếm một cái quần tây khô phục lại màu đen. Thấy Nghe Diệp mệt mỏi, cởi một bên công tay cho

Nghê Diệp, còng lại ở đầu giường.

“Ngủ một lúc đi, ” Phó Khác sờ sờ mặt của Nghê Diệp, “Tôi đi làm cơm.”

5. Chương 5: Phục Tùng

Nghê Diệp mệt mỏi nằm ngửa ở trên giường, cái thứ trong cơ thể tựa như đã bị quên lãng, quả thực muốn ngủ, thế nhưng vừa bắn ra, thân thể trở nên nhạy cảm vô cùng. Đụng đưa cái mông, vừa hy vọng Phó Khác có thể đem thứ đồ chơi quái loạn bên trong lấy ra, lại không muốn mất đi khoái cảm này nhanh như thế.

Một tay bị còng lại, tay kia lại tự do. Nghê Diệp sờ sờ cơ ngực mình, vừa đụng tới đầu vú, cảm giác như điện giật liên truyền tới đại não của Nghê Diệp. Trên tay nhịn không được tiếp tục xoa, động tác chậm rãi mạnh hơn, đầu vú bị bóp càng lúc càng sưng. Từ thắt lưng xuống dưới, long quanh rốn cũng có cảm giác giống vậy.

Lúc Phó Khác tiến vào phòng ngủ, liền thấy Nghê Diệp đang tự mình chơi rất vui vẻ, bản thân muốn tiếp tục giáo huấn, lại nghĩ đến Nghê Diệp còn chưa thích ứng, đi tới cởi trói buộc toàn thân ra cho Nghê Diệp.

Hạ thân Nghê Diệp hưng phấn giảm đi, trên mặt lại đỏ vô cùng, không biết Phó Khác thấy mình tự an ủi đã bao lâu rồi, đói khát thế nào cũng không thể như tên biến thái này, thật sự là thất sách. Thấy Phó Khác đang mở công cho mình, rất sợ Phó Khác lại có nghiêm phạt gì khác, ngốc lẳng ở trên giường không dám nhúc nhích.

“Đi ăn cơm thôi.” Phó Khác đặt một đôi dép ở bên giường, thấy Nghê Diệp không đứng nổi, không thể làm gì khác hơn là vác lên vai. Cái mông của Nghê Diệp hướng về trước, Phó Khác dùng ngón tay động động cái thứ bên trong người Nghê Diệp, “Nga, tôi quên mất em còn mang hai cái này.”

Nghê Diệp bị vác trên lưng Phó Khác, nghe được câu này khóe miệng giật một cái, quả nhiên là quên rồi sao, tốt xấu gì mình cũng là bị bắt về, thì không thể coi trọng một chút sao. Tự mình oán thầm, mùi thức ăn theo không khí chui vào dạ dày Nghê Diệp. Đói bụng cả một ngày, nước bọt trong miệng Nghê Diệp không ngừng phân bố, hy vọng lần này Phó Khác không có thủ đoạn mới gì.

Đặt Nghê Diệp trên ghế, cái mông lộ ra một mảng lớn, Phó Khác ngồi xổm xuống rút dương cụ giả và khiêu dẫn bên trong ra, “Chịu đựng đừng bắn.”

Dương cụ giả với điện lực duy trì cuối cùng cũng ngừng lại, hậu huyết Nghê Diệp lại vững vàng hút lấy nó, Nghê Diệp hít sâu tận lực thả lỏng bản thân, phối hợp Phó Khác lấy dương cụ giả ra. Còn khiêu dẫn, lại không tốn sức chút nào kéo ra ngoài.

Phó Khác rửa sạch tay, một lần nữa ngồi về trên ghế, bới cho Nghê Diệp một chén cơm, “Ăn đi, những thức ăn này chẳng biết có hợp khẩu vị của em không.”

“Được.” Nghê Diệp nơm nớp lo sợ nhận chén, thức ăn trên bàn mỗi một món đều đủ hương đủ sắc, gấp mấy miếng thức lại xối vài miếng cơm. Cách ăn trực tiếp từ nhà nhận biến thành ngón nga ngón nghiêng. Ngoại trừ không thể cho người khác biết sở thích, Phó Khác đơn giản là một nam nhân hoàn mỹ. Nghê Diệp nghĩ vậy.

“Ăn từ từ, ” Phó Khác lại múc một chén canh đặt trước mặt Nghê Diệp, “Uống chút canh, coi chừng mắc nghẹn.”

Ăn một bữa ngon, Nghê Diệp hài lòng giơ tay lên muốn đuổi người một cái, Phó Khác phóng một tia nhìn tới, Nghê Diệp phần nộ thả tay xuống.

“Tôi có thể về nhà không?” Nghê Diệp tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Phó Khác, bắt quá nhìn hay không cũng vậy, Phó Khác vĩnh viễn là hơi nhếch khóe miệng, một vẻ như cười như không.

“Đi rửa chén trước đã, ” Phó Khắc tiêu sái đứng lên, bỏ lại tàn cục cho Nghê Diệp, “Tôi lại xem biểu hiện của em.”

“Vâng.” Nghê Diệp nào dám nói không, vội vã thu thập chén đĩa, bởi vì rất ít khi làm việc nhà, động tác khó tránh khỏi mới lạ. Tiếng “bình lách cách bang” không ngừng, Nghê Diệp trộm liếc nhìn Phó Khắc, phát hiện Phó Khắc không chú ý bên này. Đem chén đĩa phải rửa đến bên cạnh bể, bóp ra nước rửa chén rồi mới rửa cái chén đầu tiên, tay trượt một cái, “Xoảng!” quăng vỡ một cái chén. Nghê Diệp nhanh chóng nhặt mảnh chén nhỏ lên ném vào thùng rác, ôm lòng tin không thể đánh vỡ nữa, phá lệ nghiêm túc rửa cái thứ hai. Khi rửa chén xong, từng bước từng bước bỏ vào tủ, “Xoảng!” lại vỡ một cái chén.

“Nghê Diệp, ” Phó Khắc xoa xoa huyệt Thái Dương, “Em là cố ý trả thù tôi sao?”

“Không, không phải, ” Nghê Diệp hoàn thành nhiệm vụ, chạy đến trước mặt Phó Khắc, “Tôi không phải cố ý, tôi tuyệt không dám trả thù anh.”

“Thực sự?” Phó Khắc nâng cằm Nghê Diệp lên, dễ dàng khuất phục như thế?

“Đương nhiên là thực sự!” Ánh mắt Nghê Diệp lóe lên một cái, nhẩn nhẩn, chỉ cần Phó Khắc thả mình, là có thể có biện pháp không trở lại.

“Ha ha, ” Phó Khắc gật đầu, “Trước tiên nhận nghiêm phạt đi.” Kéo Nghê Diệp, kẹp dưới nách mình đi về phòng ngủ.

Phó Khắc vừa để tay xuống, Nghê Diệp không có chuẩn bị liền ngã ngồi đất, ngã đau mông cậu.

“Quỳ dâng hoàng, ” Phó Khắc chờ Nghê Diệp làm theo, nhìn cậu lè mề một chút, vẫn là quỳ rất tốt, “Thật ngoan, hai cái chén, liền quỳ hai tiếng đi.” Đi vòng qua phía sau Nghê Diệp, dùng chân động động hông của Nghê Diệp.”Đừng nghĩ đến bất kỳ phương pháp chạy trốn nào, tôi chỗ này có ảnh chụp và video lúc em phát tình, nếu như em chạy, tôi sẽ gửi cho mọi người một phần bưu kiện nặc danh, nội dung chính là kiệt tác của nam diễn viên GV mới nhất Châu Á, ” Phó Khắc sờ mũi một cái, “Em nghĩ thế nào?”

“... Anh đang uy hiếp tôi?” Nghê Diệp ngẩng đầu, nhìn thẳng Phó Khắc.

“Đương nhiên, ” Phó Khắc lấy tay che mắt Nghê Diệp lại, “Bằng không em nghĩ rằng tôi đang thương lượng với em?”

“...” Nghê Diệp lần này không có nói tiếp, lẳng lặng quỳ, sợ hãi cực lớn vọt tới thậm chí chìm ngập Nghê Diệp. Nhìn xung quanh một chút, hiện tại rốt cuộc biết tại sao phải để lại vài mét vuông ở trong phòng ngủ, không ngờ như thế là chuyên dùng để điều giáo.

“Nhớ kỹ giữ yên lặng.” Phó Khắc dặn dò một câu liền cầm sách ngồi trên ghế sa lon nhìn lại.

Tròn hai giờ, Nghê Diệp nhiều lần quỳ không yên, đầu gối tiếp xúc lâu dài với sàn nhà, ban đầu là đau nhức thì đến bây giờ là tê dại. Trong căn phòng ngủ này không có đồng hồ, Nghê Diệp chỉ có thể dựa vào ý nghĩ, cùng với tín nhiệm kiên trì sống còn đối Phó Khắc.

“Đứng lên đi, ” Phó Khắc nói như tiếng trời, “Đi theo tôi vào phòng tắm hảo hảo tắm một cái.”

“Vâng.” Nghê Diệp khó khăn đứng lên, đi theo sau Phó Khắc vào phòng tắm. Máu tuần hoàn bắt đầu, tự lòng bàn chân truyền tới cảm giác nhột, khiến Nghê Diệp phi thường khó chịu.

Phó Khắc biết Nghê Diệp đứng không vững, vừa ôm một cái, ôm cậu vào trong bồn tắm. Nước ấm từ vòi sen phun ra, Nghê Diệp có loại lỗi giác lần trước tắm là chuyện cách đây thật lâu rồi. Trái lại ngồi trong bồn tắm, mặc cho Phó Khắc dội nước vào trên người mình. Vừa nhắm mắt lại, muốn thoải mái một chút, nước liền ngừng. Mở mắt ra, phát hiện Phó Khắc đang đem một ống nước nối với vòi nước.

“Trước rửa sạch, ” nói xong ống nước, Phó Khắc vừa cầm vừa nói với Nghê Diệp, “Đứng lên, xoay người sang chỗ khác.”

Nghê Diệp nhớ tới ngày đó trong buồng WC ở khu vui chơi, Phó Khắc dùng dịch súc ruột, cái loại cảm giác nóng nóng muốn bài tiết bây giờ còn lơ lửng trong đầu. Thế nhưng lại biết phản kháng vô hiệu, Nghê Diệp vẫn là xoay người nâng mông lên.

Phó Khác vỗ mông Nghê Diệp, đem miệng ống nước chậm rãi chuyển vào hậu huyệt. Qua mấy ngày khai phá, phía sau của Nghê Diệp đã có thể buông lỏng nhét vào ống nước không to này. Đem vòi nước mở tới đa, nước chảy tiến vào trong đường ruột của Nghê Diệp. Nước ấm không ngừng chảy vào, bụng dưới Nghê Diệp chậm rãi trương lên.

“Cứ giữ như vậy mười lăm phút.” Nói xong, Phó Khác rút ống nước ra, nhanh chóng nhét một cái gang tấc vào. Bản thân cầm lấy vòi sen ở một bên tắm, rút cuộc lần đầu tiên ở trước mặt Nghê Diệp lộ ra toàn thân, Phó Khác thoải mái không có một chút che giấu, tắm rửa lộ thân người, nơi bàn tay xoa đến nổi lên rất nhiều bọt xà phòng.

Nghê Diệp siết chặt tay, móng tay bấm vào đệm thịt. Chịu đựng thống khổ Nghê Diệp chỉ có thể liều mạng di dời lực chú ý, quan sát Phó Khác tắm coi như là một cách. Đốt ngón tay của Phó Khác không lớn, ngón tay thon dài, bàn tay rất lớn, là một đôi tay xinh đẹp. Nhìn chăm chăm tay Phó Khác, thấy cơ ngực và cơ bụng của Phó Khác, cơ căng chặt che chắn có vẻ như ẩn như hiện, tay của Phó Khác liền trượt đến hạ thân, tại vị trí khiến Nghê Diệp vừa sợ lại vừa yêu tỉ mỉ tắm rửa. Thấy Nghê Diệp một trận nhiệt huyết sôi trào, nếu không phải hiện tại bản thân đang chịu đựng thống khổ không thuộc mình, Nghê Diệp nhất định sẽ nhào tới.

Bọt nước đánh vào trên người Phó Khác, cọ rửa bọt xà phòng, hoàn mỹ trần truồng lộ ra trước mắt mình, Nghê Diệp không tiền đồ mà si mê.

Tắm xong, Phó Khác để Nghê Diệp đi tới bên bồn cầu, đột nhiên rút gang tấc ra. Nghê Diệp đặt mông ngồi ở trên bồn cầu phát tiết, thống khổ dần dần biến mất, nội bích nhạy cảm bị ô vật lao ra không ngừng ma sát, nam vật của Nghê Diệp dĩ nhiên chịu kích thích bán cương lên. Phó Khác cầm lấy ống nước lại nhét vào hai lần, cuối cùng ở lần thứ ba thì dừng lại, xác định trong cơ thể Nghê Diệp không hề có ô vật. Hao hết khí lực Nghê Diệp mềm nhũn ở trong lòng Phó Khác, không để cho mình té ngã.

“Liếm cứng rắn nó.” Phó Khác dùng hạ thân của mình cọ cọ Nghê Diệp, chờ Nghê Diệp ngồi chồm hổm khẩu giao cho mình.

Nghê Diệp mất đi ý chí sống còn, nghe lời ngồi xổm xuống, nuốt liếm nam căn khá lớn. Dùng thời gian không ngắn, Nghê Diệp mới làm cho phía dưới của Phó Khác hoàn toàn cứng. Phó Khác ôm lấy Nghê Diệp, để cậu ngồi trên người mình, nhắm ngay miệng huyệt cắm vào, bên trong không biết là nước hay là dâm thủy, xúc cảm chưa bao giờ có khiến lòng Phó Khác run lên một cái.

Không phí sức ôm Nghê Diệp về phòng ngủ, nhàn nhạt ra vào thật sâu, thường thường trượt qua điểm G của Nghê Diệp, chờ Phó Khác đi tới bên giường, hạ thân Nghê Diệp hoàn toàn dâng trào.

“Ân...” Nghê Diệp thấy Phó Khác dừng động tác lại, trong ánh mắt có chút bất mãn.

Phó Khác ngồi ở bên giường, buông tay.”Tự mình động, ” cố ý đem nhiệt khí phun bên tai Nghê Diệp, “Lấy ra vẻ dâm đảng của em đi.”

“Vâng...” Nghê Diệp nắm chặt vai Phó Khác, bắt đầu trên dưới động. Rõ ràng trước mắt là một người sống, lại cho Nghê Diệp một loại ảo giác mình tự làm mình, xoay mông vài lần, vẫn là không tìm được điểm khiến mình thoải mái. Miệng tràn ra rên rỉ có tiết tấu, ánh mắt có chút mơ màng, ánh mắt càng lúc càng ngập nước cầu khẩn Phó Khác, không đủ, tìm không được điểm G, căn bản không đủ.

“Muốn tôi giúp em sao?” Phó Khác hôn miệng Nghê Diệp.

“Muốn... Giúp tôi...” Nghê Diệp không ngừng phe phẩy thân thể, “Giúp tôi thoải mái... A... Ân...”

“Ngoan.” Phó Khác khen Nghê Diệp một câu, xoay người đem cậu đặt dưới thân, cố sức đánh tới điểm mẫn cảm của Nghê Diệp. Người dưới thân chỉ biết lớn tiếng rên rỉ cầu xin tha, Phó Khác biết Nghê Diệp lập tức sắp tới, cần đầu vú Nghê Diệp một chút, hai người đồng thời run lên hương và phía bất đồng bắn ra.

Bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, Nghê Diệp hôn mê bất tỉnh, Phó Khác ôm cậu lại một lần nữa vào phòng tắm thay cậu rửa sạch sẽ. Lau khô nước trên người Nghê Diệp, cánh tay vẽ vòng vòng trên thân thể cậu, tuyệt không thể, để người này thoát khỏi bàn tay mình

6. Chương 6: Phòng Hẹn

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên lưng, một khắc đi vào tòa cao ốc kia, Nghê Diệp cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Vừa ngồi xuống, liền có mấy đồng nghiệp qua hỏi thăm, hôm qua xin “nghỉ bệnh” không biết hôm nay đã khá hơn chưa.

Nghê Diệp cười khổ trả lời bọn họ không có việc gì, hôm qua đi bệnh viện hôm nay đã khỏe không sai biệt lắm.

Phó Khác xuyên qua cửa sổ thấy mọi người vây quanh Nghê Diệp hỏi han ân cần, khó hiểu phiền táo. Thư ký tiến vào thông báo, gần tới giờ họp.

“Gọi Nghê Diệp tiến vào.” Phó Khác phân phó.

Trong chốc lát, Nghê Diệp không tình nguyện vào phòng làm việc.

“Lại đây, ngồi xổm xuống.” Phó Khác đem ghế chuyển sang trái, ngón tay chỉ không gian nhỏ hẹp trước mặt.

Nghĩ đến nhược điểm của mình còn ở trong tay Phó Khác, đành phải vòng qua bàn làm việc ngồi xổm trước háng Phó Khác. Phó Khác ưỡn ưỡn hạ thân, Nghê Diệp hiểu ý, kéo khóa quần của Phó Khác xuống, từ trong quần lót màu lam đậm lộ tính khí ra. Nghê Diệp miệng không lớn, cho dù hoàn chỉnh ngậm lấy thứ kia của Phó Khác, như cũ cất lực chủ động ngậm lấy.

Liếm quy đầu đỏ sẫm, đầu lưỡi vẽ một vòng xung quanh da quy đầu. Lại tiến vào chỗ sau trong quần liếm, nam vật vốn bán cương dưới sự hầu hạ chuyên tâm của Nghê Diệp hoàn toàn cương cứng. Nghê Diệp trong lòng dâng lên cảm giác thành tựu, thừa dịp Phó Khác còn đang hưởng thụ khoái cảm liếm lộng bao tinh hoàn do cậu mang lại, đem cả cây đều ngậm vào. Nước bọt không ngừng từ bên mép chảy xuống, quy đầu đến chỗ sau nơi yết hầu khiến Nghê Diệp có chút buồn nôn. Nhìn thứ thô to đang ở trong miệng mình ra vào, Nghê Diệp càng hưng phấn.

“Nhanh một chút, ” Phó Khác đưa tay đè đầu Nghê Diệp, nắm lấy tóc Nghê Diệp tăng nhanh tốc độ, “Còn mười lăm phút là họp, cho em năm phút hoàn thành.”

Nghê Diệp tìm được điểm nút, không ngừng nút, thấy Phó Khác không có cảm giác muốn bắn, không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa cắm thật sâu vào cổ họng, từ có thể đạt tới phần gốc bắt đầu cố sức hút liếm ra ngoài. Hai tay vịn bên ghế, tuần suất phun ra nuốt vào dần nhanh hơn. Cuối cùng một luồng nhiệt chợt tiến vào cổ họng, Nghê Diệp lui về sau, nuốt xuống thứ gì đó của Phó Khác.

Phó Khác đang muốn nói chuyện, liền nhìn thấy ánh mắt Nghê Diệp đỏ bừng, trong hốc mắt còn có nước mắt. Mặc quần, kéo Nghê Diệp đi tới phòng họp.

Trong phòng hội nghị vẫn chưa có người nào, Phó Khác khóa trái cửa, để Nghê Diệp cởi quần.

“Nhưng, ” Nghê Diệp khó tưởng tượng được lát nữa mình phải trải qua cái gì, “Các anh không phải muốn họp sao?”

“Đúng vậy, ” Phó Khác ngồi ở một bên, “Cởi.” Thấy Nghê Diệp còn muốn giãy dụa, Phó Khác tiến lên dùng lực xé quần Nghê Diệp, quần của Nghê Diệp ngược lại không rơi ra, bất quá cậu biết mình liền tránh không tránh.

Ngoan ngoãn cởi quần xuống, Phó Khác lại để Nghê Diệp cởi quần lót. Nghê Diệp nắm chặt mép quần lót, nhắm mắt lại cởi ra. Theo Phó Khác đi tới cạnh bàn lớn trong phòng họp, chờ mệnh lệnh tiếp thao của Phó Khác.

Phó Khác từ dưới chỗ mình ngồi, lấy ra cái hộp Nghê Diệp không thể quen thuộc hơn nữa, từ trong hộp lấy ra thứ Nghê Diệp chưa thấy qua. Như một cái quần lót khắc rỗng, lại có vật kỳ quái.

Chờ vật kia đến trước mắt, Nghê Diệp mới nhìn thấy bên trên lại có ngân châm thật nhỏ, rất ngắn, chỉ dài một phần ba châm bình thường. Nghê Diệp nhận lấy cái vật đáng sợ kia, run rẩy mặc lên người, tận lực không để cho châm nhỏ đụng tới da.

Nhìn cậu cẩn thận né tránh như vậy, Phó Khác không nói gì, chờ cậu hoàn toàn mặc vào, lấy tay vỗ mông Nghe Diệp một chút. Nghe Diệp khấn trương, thứ trước người không bị khổng chế đựng phải châm nhỏ.

“Được rồi, ” Phó Khác đưa cho Nghe Diệp một thứ tương tự tay cầm, “Tự đem cái này để vào phía sau.”

Nghe Diệp nhìn đồ trên tay, không phải dương cụ giả lại giống như hình trụ, có một số chỗ góc cạnh, đem nó nhét vào phía sau, có thể hay không...

“Nhanh một chút, lập tức có người tới ngay.” Phó Khác tốt bụng nhắc nhở Nghe Diệp.

Nắm tay cầm bỏ vào trong miệng liếm một chút, rốt cuộc làm trơn, Nghe Diệp ngón tay đẩy ra phía sau nội khổ, đem thứ kia nhét vào bên trong. Thế nhưng hậu huyệt không nghe lời, Nghe Diệp thử vài lần vẫn là không có cách nào bỏ vào. Không thể làm gì khác hơn là xin Phó Khác giúp đỡ, run rẩy chống mông lên nói, “Giúp tôi...”

“Em nói giúp tôi liền giúp?” Phó Khác lắc đầu.

“Cầu anh... Xin anh giúp tôi...” Nghe Diệp càng nâng mông lên cao.

“Này còn không sai biệt lắm, ” Phó Khác cầm lấy tay cầm, nhắm ngay tiểu huyệt của Nghe Diệp, cắm mạnh vào, thay Nghe Diệp đem quần lót kéo lên, “Ngoan ngoan nằm dưới bàn đi.”

Nghe Diệp mở hôi lạnh đầy người, cúi người bò xuống dưới bàn trong phòng họp. Vốn muốn nghiêng người, Phó Khác đá một cước, Nghe Diệp đổi thành nằm thẳng.

Quả nhiên vừa nằm xong, phía cửa liền vang lên tiếng bước chân, rất nhiều người đi đến. Nghe Diệp thấy một đôi chân đem mình vây lại, ngay cả hô hấp đều cẩn thận, rất sợ có người biết mình ở phía dưới.

“Đều đã tới, ” Tiếng của Phó Khác vang lên, “Chúng ta bắt đầu đi.”

Tay cầm trong cơ thể mãnh liệt động, Nghe Diệp phản ứng nhanh, cắn áo ngăn tiếng rên rỉ. Lúc Nghe Diệp cho rằng có thể nhịn được, tay cầm đột nhiên biến dài, từng chút từng chút như đóng cọc, vừa đau lại sâu. Nghe Diệp toát mồ hôi rất nhanh ướt đầm áo sơ mi, hạ thân có tinh thần cương lên, liền đụng tới châm nhỏ phía trước, đau đến mức Nghe Diệp liền mềm xuống.

Bây giờ một đồng nghiệp của Nghe Diệp đang báo cáo, người này đã từng tỏ tình với Nghe Diệp, nếu như bị hắt nhin thấy, Nghe Diệp không dám nghĩ tiếp. Ý thức chống cự và thân thể thành thực bắt đầu đánh nhau, vừa đối cái loại thống khổ co duỗi này có chút thích ứng, tay cầm trong cơ thể lại thay đổi.

Tràng bích bị tay cầm lấn qua một vòng, bỗng nhiên một điểm nào đó của tay cầm đang phun nước, một dòng nước không lớn lại có thể khiến Nghe Diệp ngứa không chịu được, cọ rửa nội bích của cậu. Nghe Diệp khó nhịn nhắc mông lên, khoái cảm tích trữ theo dòng nước thật nhỏ ấy toàn bộ lao ra, tính khí cũng không bị đau đớn dọa lui, trái lại càng ngày càng cứng rắn.

Đồng nghiệp của Nghe Diệp ngồi xuống, một đôi chân vừa lúc ngay cạnh tay Nghe Diệp.”Ba” một chút, một phần tư liệu từ trên bàn rớt xuống, Nghe Diệp nhìn thẳng phần tài liệu kia bị một bàn tay nhặt lên, cầu khẩn khom lưng người nhặt không cúi đầu xuống.

Trời không chịu ý người, người nhặt đồ cúi đầu, đồng thời người kia còn là đồng nghiệp thâm mến Nghe Diệp. Khiếp sợ nhìn Nghe Diệp, đồng nghiệp nhất thời quên mất mình muốn làm gì.

“Quay lên.” Nghe Diệp dùng khẩu hình khẩn cầu đồng nghiệp.

Đồng nghiệp lúc này mới giật mình tỉnh lại, cuống quýt đem đồ vật nhặt lên. Một phút sau, di động trong túi áo khoác của Nghe Diệp rung lên. Nghe Diệp tay run run mở tin nhắn của đồng nghiệp gửi tới.

(Tới chỗ của tôi.)

Nghe Diệp tận lực khẽ bò qua, đến dưới chân đồng nghiệp thì dừng lại, lấy tay giật nhẹ quần của hắn.

(Dừng miệng giúp tôi, bắn liền bỏ qua cho cậu.)

Sợ đồng nghiệp thực sự nói cho người chung quanh, Nghê Diệp đưa tay tới, cởi khóa quần đồng nghiệp. Bàn phòng họp vừa vặn che nửa người dưới, đồng sự mở lớn chân kẹp Nghê Diệp ở trong quần, yên tâm hưởng thụ.

Nghê Diệp chịu đựng vị tanh khác với Phó Khác, đồng dạng là ép buộc, Nghê Diệp nghĩ Phó Khác mới là người mình cam tâm tình nguyện làm cùng. Hàng của đồng nghiệp cũng không nhỏ, dưới sự phun ra nuốt vào hút mút của Nghê Diệp, rất nhanh toàn bộ bắn ra trong miệng của Nghê Diệp. Hài lòng mặc quần, liền gửi cho Nghê Diệp một tin nhắn.

(Không nghĩ tới cậu lại là loại dễ tiện này, có chủ nhân sao?)

Nghê Diệp nằm về chỗ cũ, nhìn chân Phó Khác, cầm di động nhấn lại.

(Có.)

Buổi họp kết thúc, Nghê Diệp trong trạng thái bán hôn mê, chống mí mắt nhìn tất cả mọi người ra ngoài. Phó Khác nắm tay vói vào, vừa đẩy Nghê Diệp ra ngoài, liền thấy cậu thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Phó Khác bóp đầu vú Nghê Diệp, “Ở dưới nhiều người như vậy thoải mái hơn đúng không?”

“Không...” Nghê Diệp không muốn thừa nhận, “Tôi muốn bắn...”

“Àn, ” Phó Khác đem quần ném cho Nghê Diệp, “Đến buồng vệ sinh tìm tôi.”

Nghê Diệp mặc quần, chặt vật từ phòng họp đi ra ngoài, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, vào buồng vệ sinh. Phó Khác khóa trái cửa phòng vệ sinh, giúp Nghê Diệp cởi quần và cái quần lót tình thú kia. Hạ thân sưng đến cứng, thứ trong cơ thể Nghê Diệp còn đang hoạt động không quy luật.

Phó Khác đem vật kia từ trong người Nghê Diệp kéo mạnh ra, dương vật của Nghê Diệp liền sưng lên một ít. Ngón tay chặn ở lỗ nhỏ sắp phun ra, đem cơn thịnh của mình đâm vào hậu huyệt của Nghê Diệp.

“Thật là nóng, thật là thoải mái, ” Phó Khác hung hăng trườn sát, cắn vành tai Nghê Diệp, toàn bộ miêu tả về tiểu huyệt của Nghê Diệp đều tiến vào trong lỗ tai cậu, “Như một giác hút vậy, lại đang kéo giữ nhục bồng của tôi.”

“Đừng... Đừng nói nữa...” Nghê Diệp nghe được, nhiệt huyết khó đè nén.

“Kỳ thực em thích bị làm như vậy, đúng không?” Phó Khác tiếp tục, “Đồ lăng lợ, hôm nay lúc họp vừa nghĩ tới bộ dạng mê người của em ở tại phía dưới, tôi chỉ muốn lập tức đem em ăn tươi nuốt sống.”

“Àn... A...” Phó Khác đỉnh vào điểm mẫn cảm của Nghê Diệp, “Chính nó... Nhanh... A...”

Thấy Nghê Diệp không hề phân tâm, Phó Khác buông tay chặn Nghê Diệp, tiếng thân thể va chạm, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc lẫn lộn thành một mảnh. Hai người đồng thời run một cái, Phó Khác đem tinh dịch đều bắn ở trong người Nghê Diệp. Nghê Diệp đồng thời bắn lên sàn nhà, vừa muốn mềm xuống, Phó Khác liền đem vừa cái tay cầm kia lại lấp vào.”Lần này tôi sẽ không mở, mang theo đồ của tôi về nhà lại tắm.”

Nghê Diệp chậm chạp mặc vào quần áo, di động trong túi lại rút xuống.

Phó Khác khom lưng nhặt lên di động của Nghê Diệp mở xem, lại đúng lúc thấy tin nhắn giữa Nghê Diệp và cái tên XX kia.

“Bị hấn thấy được?” Phó Khác thái độ bỗng nhiên lạnh xuống.

“Ừ.” Nghê Diệp sợ đến không dám động, nếu là Phó Khác thấy tin nhắn giúp hấn ta khẩu giao, có thể hay không trong tức giận lại dẫn vật mình một đêm.

Phó Khác nhìn xong tin nhắn, “XX đúng không, tôi nhớ kỹ.” Cầm di động thả lại vào trong túi Nghê Diệp, ra khỏi buồng vệ sinh.

“...” Nghê Diệp sững sờ ở tại chỗ, cho nên Phó Khác gì cũng chưa làm liền đi?

7. Chương 7: Phòng Bi-da

Nghê Diệp về đến nhà hảo hảo ngủ một giấc, cuối cùng đem thể lực mất đi bổ sung lại một ít. Từ giờ về sau vài ngày, tựa như sự lặng yên trước cơn bão, Nghê Diệp nơm nớp lo sợ.

Đồng nghiệp ép buộc cậu khẩu giao kia hai ngày nay không đi làm, nếu không phải ngày đó phát sinh việc kia, Nghê Diệp cũng sẽ không chú ý tới sự hiện hữu của hắn ta.

Nghê Diệp chỉ là một nhân viên bình thường, Phó Khác nói thế nào cũng là lãnh đạo cao tầng, hai người cùng nhau xuất hiện cũng dần ít đi. Vốn nên vui vẻ vì mình trốn khỏi sự dằn vặt của Phó Khác, nhưng lại chán nản cảm thấy mình mất đi giá trị lợi dụng, nhìn phòng làm việc của Phó Khác mà ngẩn người, bình tĩnh nhìn thư ký của Phó Khác từ trong phòng kia đi về phía mình.

“Này! Nghê Diệp!” Tay của thư ký ở trước mắt Nghê Diệp quơ quơ, “Ngẩn người làm gì! Tổng giám đốc gọi cậu!”

“Vâng vâng!” Nghê Diệp từ trên ghế nhảy dựng lên, bước nhanh tới phòng làm việc của Phó Khác.

Lặng lặng đứng ở trước bàn làm việc, chờ Phó Khác nói chuyện với mình. Phó Khác vẫn cúi đầu chăm chú viết gì đó, bộ dáng như đang bận rộn không có thời gian nói chuyện với Nghê Diệp vậy.

Đợi hơn hai mươi phút, chân của Nghê Diệp có chút mỏi, vừa định động động chân, Phó Khác liền ngẩng đầu liếc Nghê Diệp. Nghê Diệp bật người lại ổn định thân thể, không dám cử động nữa. Phó Khác lại quay về làm việc, tựa như không thấy Nghê Diệp đứng ở trước bàn làm việc.

Phó Khác nhìn đồng hồ, Nghê Diệp đứng nửa giờ, thấy bộ dạng Nghê Diệp muốn động lại không dám động mới mở miệng nói, “Đứng không yên sao?”

“Àn... Không! Đứng vững!” Lời mới ra khỏi miệng, Nghê Diệp liền hối hận, may là phản ứng đúng lúc.

“Em cũng đã thừa nhận tôi là chủ nhân của em, ” Phó Khác dùng bút gõ gõ lên bàn, “Lại không chủ động chào hỏi tôi.”

“Tôi...” Nghê Diệp nhớ tới tin nhắn trả lời ngày đó, nghĩ đến Phó Khác không phải chán mình, thoáng chốc ghèngh đón cảm giác hạnh phúc mơ hồ.

“Àn?” Phó Khác nhìn Nghê Diệp, thấy cậu không muốn nói gì, nhấp một ngụm trà, tiếp tục công việc.

Nghê Diệp vốn tưởng rằng đứng yên rồi, Phó Khác lại không nói câu nào, ngực thở dài, chịu mỗi tiếp tục đứng. Đồng hồ trên tường chuyển động từng giây từng giây, Nghê Diệp từ nhìn chăm chăm Phó Khác chuyển thành nhìn chăm chăm đồng hồ mà đếm.

Phó Khác thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nghê Diệp, phát hiện tầm mắt của cậu hướng về phía đồng hồ, hoàn toàn trầm ngâm tính toán thời gian. Hắng giọng, kéo lực chú ý của Nghê Diệp quay trở lại. Đi tới trước mặt Nghê Diệp, tay dựa bên bàn làm việc.

Tầm nhìn bỗng nhiên bị cản trở, Nghê Diệp phải nhìn thẳng vào người trước mắt, thấy trong cặp mắt kia lộ ra uy nghiêm, Nghê Diệp cúi đầu. Điện thoại trên bàn vang lên, Phó Khác liền không nhìn cậu nữa.

Trong phòng bi-da yên tĩnh khác thường, không ai lớn tiếng ồn ào náo động, không ai hút thuốc nhả khói lượn lờ, chỉ có tiếng bóng va chạm vào nhau. Chỉ vài bàn có người đang đánh, Phó Khác đưa cho Nghê Diệp một cây cơ, mở bàn chơi.

Nghê Diệp khom lưng cúi người xuống, làm ra tư thế đánh bi-da tiêu chuẩn, động tác cầm cây cơ cũng dị thường đẹp, Phó Khác nhin không được néo mông của dáng người đẹp kia. Nghê Diệp vừa muốn đánh quả thứ nhất, bị hành động của Phó Khác ảnh hưởng, bóng trắng chạy lệch sang một bên, chớ nói chi đến có bóng vào lỗ.

Phó Khác bữu môi, cầm lấy cây cơ lên thuận tay đánh bóng. Liên tiếp đánh vào vài quả, mới nhìn đến Nghê Diệp ngẩn người không biết đang suy nghĩ cái gì. Cố ý đánh lệch một cái, lui sau hai bước nhường Nghê Diệp đánh.

Vừa nhắm ngay bóng trắng muốn phát lực, tay Phó Khác lại từ cổ áo Nghê Diệp duỗi vào. Nghê Diệp không dám ngồi dậy, vẫn duy trì tư thế mặc cho Phó Khác vuốt ve ngực mình. Làn da trơn mềm truyền cho tay Phó Khác một cảm giác phi thường tốt, ngón tay kẹp lấy hạt đậu hai bên ngực kéo. Thủ đoạn điều giáo ở ngay trước mặt mọi người này, Nghê Diệp cũng không phải lần đầu tiên cảm thụ, nhưng vẫn mắc cỡ hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Đôi tình nhân ở bàn đối diện hình như có phát giác, cô gái kia luôn luôn nhìn về phía Nghê Diệp và Phó Khác, mở miệng nói chuyện với bạn trai của mình. Qua vài phút sau, cậu trai kia ôm lấy bạn gái chuyển hướng về phía bên kia, xì xào bàn tán một lúc, cô gái kia lại nhìn một cái. Khóe mắt Phó Khác liếc về phía đống quần Nghê Diệp chặm rãi nhô lên, mới tha cho Nghê Diệp.

“Ông chủ, ” Phó Khác hướng quầy ngoạn, “Chúng tôi muốn một gian ghé lò.”

Ông chủ nghênh tiếp, dẫn bọn hắn tới một gian ghé lò không nhỏ, một bàn bi-da, còn có một sô pha thật lớn. Lão bản chân trước vừa đi, Phó Khác liền để Nghê Diệp nằm trên ghế sa lon. Đem giày và quần đều cởi, quỳ gối trên sô pha mềm mại, cái mông hướng về phía bàn bi-da.

Chờ Nghê Diệp làm xong động tác, thì có tiếng gõ cửa vang lên. Kẹp chặt mông mình, tính khí lại một lần nữa khê ngắc đầu. Phó Khác không do dự mở cửa, đi vào là một thanh niên cười hì hì, như là không thấy được tư thế cực độ sỉ nhục của Nghê Diệp, ngồi xuống bên cạnh Nghê Diệp.

“Phó Khác, đây là của cậu?” Ánh mắt thanh niên kia chỉ một cái.

“Ừ.” Phó Khác vừa vịn đánh một quả vào lỗ.

“Cậu không thể nhiệt tình một chút sao?” Người kia đưa tay để trên lưng Nghê Diệp vuốt lên vuốt xuống, mỗi lần tay đều tiến xuống dưới, sắp chạm tới chỗ đó thì lại đi lên.

“Tiêu Mi, đừng tới liền trực tiếp đi chết đi.” Phó Khác cầm viên lơ xoa xoa đầu cây cơ.

Ở dưới sự vuốt ve của Tiêu Mi, độ nhục nhã của Nghê Diệp tăng nhiều, cảm giác như ở dưới ánh mắt của Phó Khác trộm tình, kích thích trước nay chưa từng có. Nghe thấy lời cảnh cáo của Phó Khác, lại cảm thấy suy nghĩ của mình vừa rồi đặc biệt không lương tâm.

Đang âm ỉ, lại truyền tới một tiếng gõ cửa, lần này là Tiêu Mi mở cửa. Nghê Diệp vẫn cúi đầu, thẳng đến người tiến vào trong.

“Tổng giám đốc... Tôi đã tới.” Là vị đồng nghiệp kia.

Nghê Diệp quay đầu nhìn xảy ra chuyện gì, lại chỉ có thể nhìn thấy một chút quần áo trên người tên kia mà thôi.

Lúc này, cái người kêu Tiêu Mi lên tiếng, nghe hắn ta và đồng sự không phải lần đầu tiên gặp mặt.

“Tiểu đề tiện, cương tới rồi, ” Thanh âm của Tiêu Mi mang theo ý cười, Nghê Diệp miễn cưỡng thấy Tiêu Mi đến gần đồng nghiệp kia, “Ngày đó cương rõ ràng rất thoải mái mà, tại sao phải chạy?”

Đồng nghiệp kia nói có chút không lạnh lẽo, “Ai thoải mái! Anh mới là đồ đề tiện! Không đúng!” Lúc này hắn ta thấy Nghê Diệp quỳ một bên, “Cậu ta mới là đồ đề tiện! Cậu ta ở trong phòng họp dưới chân nhiều người như vậy đạt cao trào, còn giúp tôi khẩu giao!”

Chỉ nghe thấy một tiếng gió “Bá”, Phó Khác một gậy đánh tới, đồng thời vang lên tiếng kêu đau của vị đồng nghiệp kia. Nghê Diệp vừa hả hận, vừa thấy đau giùm hắn. Phó Khác thấy vị đồng nghiệp kia còn muốn tránh, lại đánh thêm mấy gậy.

Tiêu Mi vẫn luôn ở bên cạnh xem kịch vui, hiện tại trực tiếp ngồi bên cạnh Nghê Diệp, vỗ vỗ mông Nghê Diệp, cắn hạt dưa.

Phòng tuy rằng không nhỏ, nhưng dù sao không gian có hạn, hơn nữa vị đồng nghiệp kia quả thực chột dạ đuối lý, tránh một chút chịu một chút hiện tại đã chịu một trận đòn. Phó Khác đánh mệt, vút cây cơ ngồi bên Nghê Diệp, chặn ngang đem Nghê Diệp ôm lên đùi mình.

“Nhìn kỹ, ” Phó Khác cầm đặt ở đầu vai Nghê Diệp, “Cậu ấy là của tôi.”

“Vâng vâng vâng! Xin lỗi, tôi sai rồi!” Đồng nghiệp thấy tình thế không đúng, vội vã biểu lộ lòng trung thành.

Tiêu Mi đi tới, để đồng nghiệp ngồi chồm hổm dưới đất. Kéo cổ áo bên trái của hắn xé ra, cúc áo toàn bộ bay ra, quần áo mở rộng lộ ra vóc người cũng không tệ lắm. Tiêu Mi trước mắt sáng ngời, ngồi xổm người xuống chọt chọt cơ ngực của vị đồng nghiệp kia.

“Chắc chắc, còn thật cứng rắn.” Tiêu Mi bóp cầm hắn ta, đi về phía bàn bi-da. “Leo lên.” Tiêu Mi gõ gõ bàn.

Đồng sự vội vã leo lên, tự giác cởi áo, dưới mệnh lệnh của Tiêu Mi liền cởi quần. Nằm ngửa ở trên bàn, tự ôm lấy hai chân, hậu huyệt còn non nớt bị mọi người vây xem mở ra hợp lại.

Tiêu Mi đem đám bóng đặt trên người của vị đồng nghiệp kia, bắt đầu từ bụng, 4, 3, 2, 1 sắp hàng xuống, một quả vừa vặn đặt trên quần lót của hắn ta. Lại cầm một cây cơ ở trên người vị đồng nghiệp kia so tới so lui, coi như bàn đánh bi-a.

Nghê Diệp nhìn chăm chú, không biết Tiêu Mi đang nghĩ cái gì. Nửa người dưới vốn tỉnh táo dưới hiện tại lại bị hiện trường điều giáo khơi dậy tính thú. Tay của Phó Khắc phủ lên, ngón tay trêu chọc hai tiểu cầu ở dưới. Ở bên tai Nghê Diệp nói, “Nhìn Tiêu Mi điều giáo, tự an ủi cho tôi xem.”

Tay sờ trên nam căn cẩu mình, nhìn bộ dạng dâm đăng cầu xin dưới tay Tiêu Mi của đồng nghiệp, bất giác tốc độ ma sát trên tay càng lúc nhanh hơn. Phó Khắc hài lòng nhìn biểu hiện của Nghê Diệp, ngồi ở trên đùi mình đạt cao trào, đối với Nghê Diệp mà nói hẳn lại là một loại thể nghiệm mới.

Bỗng nhiên Nghê Diệp run lên, ở trên đùi Phó Khắc bắn ra. Phó Khắc nhìn về phía Tiêu Mi, phát hiện hậu huyệt của vị đồng nghiệp kia đã bị cấm ba cây cơ, hậu huyệt lớn căng cứng không những không chảy máu, mà còn đang chảy ra dâm thủy màu bạc.

Phó Khắc cầm mấy tờ giấy đưa cho Nghê Diệp, để cậu lau khô những thú sênh sệch kia, sau lại đưa quần áo cho Nghê Diệp mặc vào.

“Đi thôi.” Phó Khắc nói vừa dứt liền ra khỏi phòng.

Nghê Diệp rất nhanh mặc quần áo tử tế, chạy ra ngoài đuổi theo Phó Khắc. Mới phát hiện Phó Khắc đang dựa vào cửa lớn hút thuốc, người trong khói mù, Nghê Diệp cảm thấy mình đã rơi vào đầm lầy, cũng không leo lên được nữa.

8. Chương 8: Xe Đạp Bị Cải Tạo

Tiêu Mi mang theo đồng nghiệp của Nghê Diệp trở về nhà mình, lần trước ngẫu nhiên ném được hương vị của người này liền cảm thấy nếu không thu quả thực có lỗi với bản thân.

“Cậu tên gì?” Tiêu Mi đưa một ly nước cho hắn.

“Khổng Diệp Linh.” Thật vất vả mới có thể uống thủy, Khổng Diệp Linh không khách khí rót vào trong miệng. Cầm ly rỗng trong tay, chờ Tiêu Mi tiếp tục dần vật.

Thấy Khổng Diệp Linh ngoan ngoãn như thế, Tiêu Mi vui mừng. Để hắn ta theo sau, đi tới một gian phòng trang bị đầy đủ các loại đồ chơi tình thú. Trên mặt là nụ cười với ánh mắt ôn hòa, Khổng Diệp Linh càng thêm sợ.

“Ok, sau này ở đây chính là nhà của cậu.” Tiêu Mi chỉ chỉ gian phòng một giường bên trên, thoát nhìn chắc là giường nhỏ cho con nít.

Khổng Diệp Linh đi tới sờ sờ khăn trải giường, rất mềm, nằm ngủ hẳn sẽ không quá khó chịu. Quan sát phòng một chút, Khổng Diệp Linh không khỏi dựng tóc gáy.

Từ khi Nghê Diệp thừa nhận địa vị của Phó Khác, liền bắt đầu luôn luôn phục tùng. Bị điều kiện tiền thuê thấp nhà đẹp của Phó Khác mê hoặc, dọn vào cái căn nhà tràn ngập hồi ức tối tăm kia.

Ôm hành lý ngồi trên sofa ở phòng khách, Nghê Diệp lần đầu tiên thanh tỉnh nhìn ngắm nhà Phó Khác. Trong phòng khách lớn như vậy, một bộ sofa, một TV, một bộ máy chiếu phim gia đình. Trên tường phía sau TV treo một bức tranh, Nghê Diệp nhìn thế nào cũng không hiểu, vì vậy lựa chọn bỏ qua. Liếc về nhà vệ sinh của Phó Khác, Nghê Diệp nhớ tới bản thân hình như chưa đi qua.

“Phòng của em ở bên kia.” Phó Khác chỉ chỉ gian phòng gần sân thượng.

Sửa soạn xong hành lý, thừa dịp Phó Khác chưa nói gì, Nghê Diệp nhanh chóng trải xong khăn giường, cầm quả đã chuẩn bị đi biểu lộ tâm ý. Dù sao có thể ở nơi này lại không bỏ ra bao nhiêu tiền thuê, quả thực là một chuyện tốt.

Lúc Nghê Diệp đi ra, mới thấy Phó Khác đã làm xong vài món ăn đặt trên bàn cơm. Vừa muốn ngồi xuống, Phó Khác lại bưng một tô canh đi ra.

“Trước không cần ngồi xuống, còn có việc.” Phó Khác buông tô canh, cởi tạp dề. Từ trong ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một đai trình tiết. Ném vào trong tay Nghê Diệp, “Mặc vào.”

Không nghĩ tới lần đầu tiên tiến vào nhà vệ sinh của Phó Khác lại là loại tình huống này. Nghê Diệp đóng cửa lại, cởi quần, mặc cái đai trình tiết đáng xấu hổ kia vào, nam căn bó vào trong phần lõm phía trước, chỗ hậu huyệt cũng không thiên vị để một vật ngắn nhỏ nhô lên, mở động khẩu cũng không tiến sâu vào bên trong. Đã quen bị thứ kia nhét vào, bây giờ lại cảm thấy không được tự nhiên.

Ngồi đối diện Phó Khác xong, cái nhô ra phía sau kia bắt đầu chuyển động. Vật kia cũng không khó chịu, mềm cứng vừa phải. Thế nhưng vừa ăn cơm, vừa nhìn thấy Phó Khác chuyển động hầu kết, vật ẩm áp trong cơ thể Nghê Diệp bắt đầu gây rối.

Phó Khác gấp cho Nghê Diệp rất nhiều thức ăn, nhìn cậu ăn xong, lại tiếp tục gấp, thẳng đến khi Nghê Diệp ợ một cái.

“Ăn xong rồi?” Phó Khác để đĩa xuống.

“Ừ.” Nghê Diệp thấy Phó Khác cũng không ăn nữa, chủ động đứng lên dọn dẹp. Cái thứ nhô ra đã hoàn toàn cắm ở trong nếp uốn sau mông Nghê Diệp, lúc đi lại ma sát sát bên bờ thịt non, phía trước lại bị trói buộc, cảm giác dục cầu bất mãn chậm rãi chiếm lĩnh thân thể cậu.

Phó Khác vẫn ngồi ở cái ghế bên cạnh nhìn Nghê Diệp, biết Nghê Diệp hiện tại đã bị điều giáo đến mức độ nhất định, phía sau cũng đã đang chảy nước. Chờ Nghê Diệp dọn dẹp xong, Phó Khác mang cậu đi tới một căn phòng nhỏ, bên trong đơn giản đặt một chút máy tập thể hình.

Nghê Diệp nhìn máy chạy bộ, chẳng lẽ phải ở chỗ này rèn đúc thân thể sao.

“Đi lên trước, chạy 10 phút đi.” Phó Khác giúp Nghê Diệp thiết lập tốc độ, chính là tối nay bắt đầu.

Cái thứ phía sau mông hình như tùy thời có thể rơi ra, Nghê Diệp vô ý thức kẹp chặt hai mông, trong người càng chạy càng nóng, thở dốc cũng từ từ tăng thêm. Phó Khác cầm một cây gậy thon dài đứng ở phía sau, thấy Nghê Diệp hơi chút thả chậm tốc độ, liền nhanh lại ác đánh lên mông Nghê Diệp một cái.

Cuối cùng qua mười phút sau, Nghê Diệp đang ở dưới tình trạng khẩn trương cao độ mệt gần chết, không đợi Phó Khác nhắc cũng đã quên đai trình tiết trên người, đặt mông ngồi trên mặt đất. Gậy nhỏ đánh lên lưng Nghê Diệp một cái, Nghê Diệp bị dọa đến dưới đất nhảy dựng lên.

“Xin lỗi!” Nghê Diệp cúi đầu, “Em quên mất... Em không phải cố ý... A!”

Ánh mắt Phó Khác lạnh băng, tiếp tục đánh vào trên đùi Nghê Diệp. Thấy Nghê Diệp ngoan ngoãn, đứng yên chịu đòn, mới buông gậy nhỏ xuống.

“Qua bên kia, ngồi lên luyện thể lực một chút đi.” Nghê Diệp theo tay của Phó Khác, thấy trong góc phòng có một cái xe đạp, phía trên yên dựng một cây dương cụ giả không to không dài.

“Vâng.” Nghê Diệp nuốt nước miếng, cởi quần.

“Áo cũng cởi.” Phó Khác hiềm khi nở nụ cười, mong đợi nhìn Nghe Diệp.

Nghe Diệp toàn thân chỉ để lại đai trinh tiết, phía sau bị chặn làm sao có thể “cười” lên. Phó Khác nhìn ra Nghe Diệp hoang mang, đi tới phía sau Nghe Diệp, ở bên hông Nghe Diệp nhấn hai cái, nửa phần sau của đai trinh tiết đã bị tháo xuống.

Hai chân dẫm lên bàn đạp, tay vịn ghi-đông ngã sấp xuống, chỉ có thể dựa vào cảm giác đem phía sau đưa đến phía trên dương cụ giả. Từ giữa kẽ đùi từ từ hạ xuống, cảm giác được đầu dương cụ giả đặt ở cửa vào, nhắm mắt ngồi xuống. Tuy rằng không phải lần đầu tiên, lần này dương cụ giả cũng không phải đặc biệt lớn, Nghe Diệp vẫn đau đến kêu một tiếng.

“Bắt đầu rèn luyện đi.” Phó Khác tìm một chỗ có thể ngồi ngồi xuống, ý bảo Nghe Diệp có thể động chân bắt đầu đạp.

Bản thân xe đạp thể hình đã có trọng lượng của nó, không nặng lại cũng không nhẹ. Nghe Diệp đạp rất chậm, lúc đạp thì không thể không cử động thân thể. Bàn đạp bên trái đạp xuống dưới, dương cụ giả trong cơ thể sẽ đi xuống, bàn đạp bên phải đạp xuống phía dưới, vật kia lại tiến sâu vào. Thử vài lần, Nghe Diệp phát hiện cũng không phải đặc biệt khó chịu, liền yên tâm dừng cảm mà đạp tiếp.

Lúc này Phó Khác đang chậm rãi chạy trên máy, liếc mắt là có thể thấy động tác của Nghe Diệp, lẳng lặng chờ tốc độ của Nghe Diệp nhanh hơn.

Nghe Diệp càng đạp, càng cảm thấy cả người khó chịu, đặc biệt trong cơ thể ngứa ngáy khó ngừng, dương cụ giả không lớn này, không lấp đầy được nhu cầu của Nghe Diệp. Không thể làm gì khác hơn là tăng nhanh động tác chân, mong muốn đạt được càng nhiều hơn khoái cảm.

Trên khắp dương cụ giả thoa thuốc kích dục, động tác của Nghe Diệp càng nhanh, nội bích liền hấp thu càng nhiều. Phía trước của Nghe Diệp vẫn bị trói buộc, trong lòng chỉ muốn nhanh, nhanh hơn, hận Phó Khác không đổi một dương cụ giả to lớn hơn cắm vào mình. Trên yên dính đầy dâm thủy, nhỏ giọt xuống mặt đất. Phó Khác tiếp tục chạy, nhìn đồng hồ, còn lại nửa giờ.

Nghe Diệp đã nói không nên một câu hoàn chỉnh, nhìn Phó Khác ở bên cạnh chạy bộ, ánh mắt không tự chủ được dừng lại trên bộ phận nhô lên ở quần.

“Phó Khác... Xin anh...” Nghe Diệp đầy đầu đều là hình ảnh Phó Khác hung hăng làm mình, “Không đủ... A... Ân... Cái này... Em muốn...”

“Muốn cái gì?” Phó Khác dừng lại, uống ly nước.”Đừng vội, còn có hai mươi lăm phút nữa.”

Nghe Diệp nghe được 25 phút nữa, tuyệt vọng trong lòng nổi lên, thời gian quá dài. Vốn cả chút thể lực không đầy, hiện tại nhanh chóng đạp bàn đạp, không riêng gì tiếng “xuy xuy”, tiếng rên rỉ, Nghe Diệp tựa như nghe được tiếng tràng bích của mình cố gắng bao lấy dương cụ giả. Muốn cái vật kia không ngừng đâm vào, thân thể Nghe Diệp bắt đầu nâng lên. Nghênh hợp động tác của dương cụ giả, để nó rời đến cửa vào, lại dùng lực ngồi xuống. Tìm được một cách có thể xoa dịu một chút, Nghe Diệp liền cố sức tiến đạp tiến.

“Còn có mười phút.” Phó Khác đốt điều thuốc, nhìn súng vật của mình đào tạo.

Mười phút, lập tức trôi qua, Nghe Diệp tiếp tục động tác của mình, có đôi khi nghiêng thân thể, để dương cụ giả đâm vào những địa phương khác, có đôi khi cúi người xuống đem cây dương cụ giả ép cong. Năng lực của thuốc kích dục khô thể coi thường, Nghe Diệp hiện tại ngoại trừ khiến bản thân thoải mái hơn, đã không để ý đến liềm sĩ.

“Hết giờ.” Phó Khác đi tới, ôm Nghe Diệp từ trên xe đạp xuống. Nghe Diệp ôm chặt Phó Khác, cọ cọ thân thể mát lạnh.

Thấy Phó Khác muốn đem mình vào nhà vệ sinh, Nghe Diệp bất mãn kêu la, “Xin anh! Trước làm em! Làm chết em!”

“Được.” Phó Khác xoa xoa lỗ tai Nghe Diệp, chuyển hướng về phía phòng ngủ. Buông tay đặt Nghe Diệp lên giường, Nghe Diệp liền tự mình bò tới. Vội vàng muốn cởi bỏ quần áo của Phó Khác, đầu lưỡi không ngừng liếm.

Phó Khác đứng bất động, mặc cho Nghê Diệp ở trên người mình phát tỉnh. Cởi áo, Nghê Diệp liền không chờ nổi dùng răng gặm cắn trên người Phó Khác, tay cách một lớp quần xoa nắn nam vật của Phó Khác. Phân thân của Phó Khác ở trong tay Nghê Diệp dần dần trương lớn, Nghê Diệp mới cởi quần hần ra. Móc ra khí quan bán cương, một ngậm ngậm vào, nghe được Phó Khác khê hừ một tiếng, Nghê Diệp càng ra sức động đầu.

Phó Khác bị Nghê Diệp câu dẫn hưng phấn mãnh liệt, đẩy ngã Nghê Diệp, đem tính khí của mình đâm vào. Hậu huyết trống rỗng của Nghê Diệp đã đợi từ lâu, cơn thịnh của Phó Khác tiến vào, lập tức vững vàng hút lấy. Vì bôi trơn đầy đủ, Phó Khác đè hông của Nghê Diệp, cố sức vận động đâm vào rút ra.

Ánh mắt Nghê Diệp mờ mịt, miệng hé mở, nước bọt từ khóe miệng chảy ra. Phó Khác nhìn Nghê Diệp vô cùng hưởng thụ, làm ác lui ra.

“Tiếp tục...” Nghê Diệp cầu xin.

“Lẳng lơ, xem ra em cũng không phải không thỏa mãn, ” Phó Khác xuống giường, cầm năm ngón tay cầm dương cụ giả thô to đến. Phó Khác lần thứ hai tiến vào tiểu huyết của Nghê Diệp, đem cây dương cụ giả kia cũng nhét vào. Nghê Diệp cảm thấy đầy đủ trước nay chưa từng có, chứa hai cây dương cụ, trong cơ thể bị nhét đầy Nghê Diệp chủ động vận hông.

Phó Khác và Nghê Diệp dưới sự kích thích khuấy động của dương cụ giả, lặn đi đi lặn lại kết hợp lại chia lìa. Phó Khác cởi đai tring tiết trên người Nghê Diệp ra, cuối cùng tại lúc hậu huyết Nghê Diệp hút chặt thì đồng thời bắn ra. Phó Khác rút dương vật của mình ra, để dương cụ giả ở lại bên trong.

“Buổi tối trước khi ngủ, không được để thứ tôi đút cho em chảy ra một giọt.”

9. Chương 9: Xe Cáp

Mây đen dày đặc, Nghê Diệp nhìn đồng hồ, mới 12 điểm, bầu trời lúc này nhìn tựa như hoàng hôn. Cách đây mấy tháng, lại nhớ tới ở khu vui chơi quen biết Phó Khác, Nghê Diệp ngồi ở trên ghế dài chờ Phó Khác đến, cảm thấy đây thật rất giống hẹn hò trừng phạt. Đai tring tiết ở trong quần nhô ra, Nghê Diệp điều chỉnh tư thế ngồi nhiều lần. Phía sau kẹp chặt giang tặc, Nghê Diệp hơi chống hông lên mới khiến mình dễ chịu một chút.

Phó Khác lần này không mặc âu phục, mặc áo T-shirt đen cùng quần jean, xa xa đi tới, thấy tâm trạng Nghê Diệp rạo rực, nhất là bộ phận gồ lên ở phía dưới.

“Nhìn đủ rồi?” Phó Khác bắt tri bắt giác đã đến gần, dùng ngón giữa gõ đầu Nghê Diệp.

“Nhìn... Đủ rồi.” Nghê Diệp thu hồi ánh mắt.

Về mặt nghiêm túc, mở miệng lại là, “Đi thôi, trước đến nhà vệ sinh công cộng, tôi muốn nhìn phía sau của em.”

Người không nhiều lắm, Nghê Diệp và Phó Khác vào buồng vệ sinh nằm tận cùng bên trong. Phó Khác khóa cửa, xoay người Nghê Diệp cũng đã cởi quần ra. Nghê Diệp tự xoay người sang chỗ khác, quỳ gối lên nắp bồn cầu, nâng cao hông chờ Phó Khác kiểm tra.

Hậu huyết cắn chặt cái giang tặc kia, ở trong không khí miệng huyết hơi rung động, Phó Khác đưa tay tháo bộ phận phía sau đai tring tiết. Rút rút giang tặc, “Tự mình lấy nó ra, không được dùng tay.”

Nghê Diệp trước khi tới cũng đã súc ruột, hiện đang cố gắng ép mình bài tiết, mong muốn cái giang tặc kia có thể nhanh chóng đi ra, nếu qua khỏi thời gian Phó Khác quy định, thì không chỉ đơn giản là trừng phạt. Một phần giang tặc ở trong cơ thể xa xa lớn hơn miệng nhỏ, Nghê Diệp dùng sức giống như đều là vô ích.

“Trước thả lỏng.” Phó Khác dựa trên cửa, nói ra một chút đề nghị.

Hít sâu hai lần, Nghê Diệp đổi sang thả lỏng hậu huyệt của mình, chậm rãi cảm giác được giang tặc ra ngoài một chút, vừa vui mừng lại bị mình hút đi trở về. Lặp đi lặp lại như vậy vài lần, thời gian làm mồ hôi từng giọt từng giọt toát ra.

“Hết giờ.” Phó Khác vỗ vỗ mông Nghê Diệp, “Muốn tôi giúp em sao?”

Nghê Diệp liều mạng gật đầu, thả lỏng cơ thể, chờ Phó Khác lấy giang tặc ra, lại không nghĩ tới Phó Khác mở cửa ra ngoài. Nghê Diệp tự che mặt, nghe Phó Khác ở bên ngoài nói.

“Hey, tôi nhìn thấy ở trong đó có người hình như cần giúp đỡ, ” Phó Khác chẳng biết nói với ai, “Không bằng anh cũng tới giúp cậu ta một chút đi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Thanh âm của một người đàn ông xa lạ.

Hai người đi về phía Nghê Diệp bên này, lúc người đàn ông xa lạ thấy Nghê Diệp thì dừng một chút, “Cậu ta đây là đang... Làm gì a?”

“Không biết a, ” Phó Khác giả bộ không biết chuyện gì nói tiếp, “Vừa nãy cậu ta xin tôi giúp đỡ, lấy cái vật phía sau kia ra.” Nói rồi, Phó Khác dùng ngón tay chọt chọt giang tặc.

“Ách...” Người đàn ông xa lạ tiến tới nhìn thoáng qua, “Váy cậu thể nào...”

“Tôi lấy không ra, cho nên tìm người đến hỗ trợ.” Phó Khác bắt đầu cười cười.

“Vây được, ” Người đàn ông xa lạ đến gần Nghê Diệp, “Tôi thử một chút.” Một tay vịn trên mông Nghê Diệp, một tay nắm chặt đuôi giang tặc. Thử kéo một chút, không nghĩ tới Nghê Diệp lại kẹp lại.

“Chắc, thật chặt.” Người đàn ông xa lạ nói thầm, tay đỡ mông Nghê Diệp chuyển qua ngang hông Nghê Diệp, làn da trắng mịn khiến người khác hưởng thụ. Nghê Diệp tư thế mê người, cùng gương mặt đỏ hồng giấu ở trong tay, làm cho người kia không muốn giúp cậu lấy ra nhanh như vậy. Nắm lấy gaing tặc, làm ra vẻ muốn dùng sức lại thọc vào bên trong một chút. Nghê Diệp vô ý thức hừ một tiếng, tiếng rên rit mềm mại, khiến người kia càng thêm hưng phấn. Người kia làm ác vài lần, lúc còn muốn làm động tác lớn hơn, Phó Khác đứng lúc ngăn lại.

“Tôi thấy cậu ấy rất khó chịu, ” Trong giọng của Phó Khác tràn đầy lo lắng, “Nhanh giúp cậu ấy đi.”

Người đàn ông xa lạ cũng nghiêm chỉnh tiếp tục, dùng lực, đem cái giang tặc kia kéo ra ngoài. Lúc đi còn lưu luyến nhìn Nghê Diệp vài lần.

Phó Khác thấy người kia ra khỏi nhà vệ sinh, lần nữa khóa cửa. Giang tặc bị lấy ra một cách thô bạo, phía sau Nghê Diệp mơ hồ đau. Nghĩ đến vừa rồi mình không thể kiềm chế rên rỉ vài tiếng, Nghê Diệp mồ hôi lạnh toát ra.

“Thoải mái sao?” Phó Khác đỡ vai Nghê Diệp, nhượng cậu xoay người lại, “Một người không quen biết làm em, em dễ đạt cao trào hơn đúng không?”

“Không phải!” Nghê Diệp muốn biện hộ, phía sau đột nhiên bị Phó Khác sờ soạng một cái.

“Nhìn, ” Trên ngón tay đều là đàm thủy sền sệt của Nghê Diệp, Phó Khác đưa tới bên mép Nghê Diệp, “Liếm sạch.”

Đưa đầu lưỡi liếm thứ trên tay Phó Khác, dưới yêu cầu của Phó Khác nhanh chóng mặc quần. Phía trước còn nằm trong đại trình tiết hơi nhỏ, Nghê Diệp cũng không dám nói, chỉ phải tự mình ổn định tâm tình.

Hai người tới một điểm phong cảnh, phải ngồi xe cáp mới có thể lên đỉnh núi. Lên xuống tổng cộng hơn nửa canh giờ, Nghê Diệp biết trò chơi đích thực sắp tới.

Xe cáp kín đáo rắn chắc một lần có thể ngồi bốn người, Nghê Diệp và Phó Khác ngồi trong xe cáp hơi lớn, nhìn phong cảnh chung quanh từ từ biến hóa. Xe cáp được đặt ở nơi có du khách, chỗ không quá cao, chỉ cần có người ngăn đầu, đều có thể thấy người trong xe cáp đang làm gì.

Vừa đi lên, Phó Khác để Nghê Diệp quỳ xong. Chỉ chỉ quần của mình, Nghê Diệp hiểu ý. Bò qua cởi thắt lưng của Phó Khác ra, kéo quần, lấy ra thứ kia của Phó Khác. Vừa định lấy tay trước xoa vài cái, Phó Khác liền một cước đá vào trên đùi Nghê Diệp.

“Chỉ dùng miệng.” Phó Khác nói.

Nghê Diệp không thể làm gì khác hơn là thả tay xuống, cật lực đưa mặt qua. Liếm dính vài cái, mới bắt đầu ngậm vào. Nửa cây dương vật ở trong cổ họng ẩm áp, Nghê Diệp muốn dùng phương thức bình thường tiếp tục, không có hai tay hỗ trợ khó khăn càng tăng thêm, động động chân gần như cả người đều kẹp ở giữa hai chân Phó Khác.

Sơ ý một chút, nửa gương mặt Nghê Diệp đều dán trên thứ kia của Phó Khác. Không có cách nào đứng dậy, không thể làm gì khác hơn là đổi sang liếm ngậm hai quả tinh hoàn phía dưới người. Phó Khác chờ Nghê Diệp làm mình sướng khoái, nhìn không nổi cậu ở trước mắt mình giãy dụa, liền giơ tay lên nắm lấy tóc Nghê Diệp.

“Ngậm vào.” Phó Khác chờ Nghê Diệp một ngụm ngậm hết vào, kéo tóc Nghê Diệp hung hăng động. Nghê Diệp khó khăn hô hấp, phối hợp Phó Khác phun ra nuốt vào, cuối cùng lúc sắp đến đỉnh núi, bắn ở trong miệng Nghê Diệp. Nuốt tinh hoa của Phó Khác, được cho phép, Nghê Diệp mới dám mặc quần áo vào.

Lúc đi xuống Nghê Diệp còn liếm thứ còn sót lại bên khõe miệng, Phó Khác ở bên cạnh thấy tim đập mạnh. Hai người ở đỉnh núi tùy ý đi dạo một chút, đến chuyển xe cáp cuối cùng, mới mua vé xuống dưới. Trong xe cáp có ánh đèn nhỏ mờ tối, Nghê Diệp lại một lần nữa chờ mệnh lệnh của Phó Khác.

Phó Khác kéo Nghê Diệp có chút hoảng, song song ngồi ở trên ghế. Đưa tay tiến vào trong áo Nghê Diệp, lướt qua toàn bộ ngực, dừng trên điểm nhỏ ở ngực Nghê Diệp. Ngón tay không nặng không nhẹ cọ đầu vú, thân thể Nghê Diệp cứng đờ một ngày, đói khát chờ Phó Khác có động tác lớn hơn.

Lúc này trời đã sắp tối, cách đó không xa vòng quay cao chọc trời đã sáng đèn, chậm rãi chuyển động. Phó Khác ôm Nghê Diệp lên đùi của mình, hơi vén quần áo Nghê Diệp lên, liếm tai Nghê Diệp một cái. Nghê Diệp quay đầu lại, Phó Khác hôn lên. Phía sau Phó Khác sáng lên một mảnh, là có người đang phóng pháo hoa.

Trong mắt Nghê Diệp ngoại trừ Phó Khác, còn có sáng lạn.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-thoat-khoi-long-ban-tay>